[illegible]

[illegible] 19 [illegible] 4

[illegible]

[illegible]

[illegible]

186799

ரபாலால்—ரத்ன, தங்க, வெள்ளி நகை வியாபா...
216, சைனபஜார் ரோட், சென்னை
Regd. No. M. 916.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் 19] சுக்லஹ ஆவணிமீ [ஸஞ்சிகை 11.

ஸம்பாதகர்:— ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3.] August, 1929. தனி ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6

OFFICE OF ... 14 SEP 1929 MADRAS

ஸ்ரீ:

: ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: :

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்பாதகர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 19] சுக்லஸ்ரீ ஆவணிமீ [ஸஞ்சிகை 11

[illegible] ।
[illegible]

[ஸ்ரீ பாகவதம், 1-9-23]

ஸ்ரீ:

இரண்டாந் திருவந்தாதி.

(உரையாசிரியர்:—ஸ்ரீ. உப. வித்வான் வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யர்)

(ஸஞ்சிகை 10, பக்கம் 29. தொடர்ச்சி)

72. போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைப் புக்காங்கலர்ந்த
போதரிந்து கொண்டேத்தும்போது உள்ளம்—போது
மணிவேங் கடவன் மலரடிக்கே செல்ல
யணிவேங் கடவன் பேராய்ந்து.

(இ—ள்) (ரிஷிகள் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே உணர்ந்தெழுந்து போவது போல) வானரங்கள்-குரங்குகளானவை, போது அறிந்து-காலம் அறிந்து (உணர்ந்துபோய்), பூ சுனை புக்கு-(எங்கும் பூத்துள்ள நீர்) மலர்களையுடைய் சுனைகளிலே புகுந்து, ஆங்கு-அவ்விடத்திலே, அலர்ந்த போது-(மிகவும் மலர்ந்து விடுதல் மொட்டாயிருத்த லன்றிக்கே அப்போது தான்) மலர்ந்த செவ்விப் பூக்களை, அரிந்து கொண்டு-பறித்துக்கொண்டு, ஏத்தும்-தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு ஆச்சரியிக்கும் (அதனைக் கண்டு) உள்ளம்-மனமே! (நீயும்), போது

75. பெருகு மதவேழ மாப்பிடிக்கு முன்னின்
றிருக ணிளமூங்கில் வாங்கி—யருகிருந்த
தேன்கலந்து நீட்டுந் திருவேங்கடங் கண்டீர்
வான்கலந்த வண்ணன் வரை.

(இ—ள்) பெருகு மதப்-(திருமலையில் அருவிகள் பெருகுவது போலப்) பெருகுகின்ற மதநீரையுடைய, வேழம்-களிற்று யானையானது, மா பிடிக்கு-(எந்த நிலையிலும் தன் ஆண்களிற்றை யேவிக் காரியங்கொள்ள வல்ல) சிறப்புடைய பெண் யானைக்கு, முன் நின்று-('நான் இவ்விடத்துக்குச் செய்யக்கடவ பணிவிடைகளைப் பணிக்கலாகாதோ' என்ற குறிப்புத் தோன்ற வினயத்துடன்) முன்னே வந்து நின்று,—இரு கண் இள மூங்கில்-இரண்டு கணுக்களேறி (அந் நிலைக்கேற்பவும் முற்றனவு இராமல்) இளையதாயிருக்கிற மூங்கிற் குருத்தை, வாங்கி-(அதன் செவ்வி குலையாதபடி மிக்க கருத்தோடு) மெல்ல எடுத்து, அருகு இருந்த-சமீபத்தில் (மலை முழைஞ்சுகளிலே கூட்டிலே) நிறைந்துள்ள, தேன்-தேனிலே, கலந்து-(மூங்கிற் குருத்தும் தேனும் தம்மிலே ஒரு நீராம்படி) தோய்த்து, ('உனக்கு வேண்டுவார்க்குக் கொடாய்' என்று பிடியானை அநாதரித்திருக்கவும்), நீட்டும்-(இதனை யங்கீகரிக்கவேணு மென்று) அன்போடு கொடுக்கப்பெற்ற, திரு-சிறப்பையுடைத்தான, வேங்கடம்-திருமலையே, வான் கலந்த வண்ணன்-மேகத்தோடு ஒத்த வடிவையுடைய எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற, வரை கண்டீர்-மலையாகும் (எ—று.) கண்டீர்-முன்னிலையசை.

'பெருந்தமிழன்: நல்லேன் பெரிது' என்று கீழ் ஆழ்வார் தம்மைப் பாராட்டிக் கூறியதனால் எம்பெருமானுக்கு; 'பெருமதிப்பரா யிருக்கிற நீர் நம்மைப்பற்றி ஒரு கவிசொல்லிக் காணீர்' என்று திருவுள்ளமாக, அத்திருவுள்ளத்தை யடியொற்றி இக்கவியை விண்ணப்பஞ் செய்கின்றா ரென்க. 'மாப்பிடி' என்றமையால், த்பாரயுக்தர் ஸர்வேச்வரனை வசீகரிக்குமாபோல ஆண்யானையை வசீகரிக்கும் பிடியின் தன்மையும், 'முன்னின்று' என்றமையால்; மாணவகர் ஆசிரியரை யநுவர்த்திப்பதுபோலக் களிற்றியானை மதச்செருக்கால் அறிவுகெட்ட நிலையிலும் பிடியானையை யநுவர்த்திருந் தன்மையும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

76. வரைச்சந்த னக்குழம்பும் வான்கலனும் பட்டும்
விரைப்பொலிந்த வெண்மல் லிகையும்—நிரைத்துக்கொண்
டாதிக்கண் ணின்ற வறிவ னடியிணையே
யோதிப் பணிவ துறும்.

(இ—ள்) வரை சந்தனம் குழம்பும்-(அப்பிரானுக்கு ஏற்றதான) மலையில் தோன்றிய சந்தனக்கட்டையை யரைத்துச் சமைத்த சந்தனக் குழம்பும், வான் கலனும்-சிறந்த (பெருவிலையுள்ள) ஆபரணங்களும், பட்டும்-(அவனது திருவரைக்கு ஏற்றதான) பட்டாடையும், விரை பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்-நறுமணத்தால் விளங்குவதாய் (க்கண்கவரும்) வெண்மை நிறத்தைக் கொண்ட மல்லிகை மலரும், (ஆகிய இவற்றை), நிரைத்துக்கொண்டு-வரிசையாக எடுத்துக்கொண்டு,—ஆதிக்கண் நின்ற அறிவன்-ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே (யாவற்றுக்குங் காரணனாய் நின்ற) ஞானரூபியாகிய எம்பெருமானுடைய, இணை அடியே-ஒன்றையொன்று ஒப்பதான திருப்பாதங்களையே, ஓதி-வாயாரத் துதித்து, பணிவது-தலையார வணங்குவது, உறும்-(இவ்வாத்மாவுக்கு) ஏற்ற செயலாகும்; (எ—று.)

கீழ்த் தாம் செய்தது போல, வாசிகமாகக் கவி பாடிப் பெருமானை யுசப்பிப்பதே யல்லாமல் அடிமை செய்தற்கேற்ற பொருள்களைத் தேடிக் கொண்டுவந்து வகுத்த சேஷியான அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்வதுவே இந்த ஆத்மாவுக்கு நன்மை பயப்பதாகு மென்கிறார் இதில். அறிவன்-தன் திறத்தில் இந்தச் சேதநன் செய்த அல்பாநுகூல்யத்தையும் எப்போதும் நினைத்திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞன்.

77. உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனற் பாதம்
உறுங்கண்டா யொண்கமலந் தன்னால்—உறுங்கண்டாய்
ஏத்திப் பணிந்தவன்பே ரீரைஞ்ஞூ றெப்பொழுதுஞ்
சாற்றி யுரைத்தல் தவம்

(இ—ள்.) நல் நெஞ்சே-நல்ல மனமே! உத்தமன்-புருஷோத்தமனுடைய, நல்-அழகிய, பாதம்-திருவடிகள், உறும்-மிகச் சிறந்ததாங் காண்; ஒள் கமலம் தன்னால்-அழகிய தாமரைப்பூவாலே, (அந்தப் பரமன் திருவடிகளையாச்ரயித்தல்) உறும் கண்டாய்-தக்க செயலாகுங்காண்; (அந்தப் பரமனை) ஏத்தி-ஸ்துதித்து, பணிந்து-(தலையாலே) வணங்கி, அவன்-அவனுடைய, ஈர் ஐஞ்ஞூறு பேர்-(குணசேஷ்டிதங்களைத் தெரிவிப்பனவான) ஆயிரந் திருநாமங்களையும், எப்பொழுதும்-எந்தக் காலத்திலும், சாற்றி உரைத்தல்-எங்கும் பிரசித்தமாம்படிச் சொல்லுகையாகிற, தவம்-தபஸ்ஸானது, உறும்-ஏற்றதாகும்; (எ—று.)

எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதில் ஒருப்பட்ட ஆழ்வார், அது தமக்கு இனியதாயிருக்கையாலே, எம்பெருமானை அநுபவிக்கும் நிலையை விட ஸாதந நிலையிற் பிறக்கும் இனிமையே போது மென்கிறார் இதில். தமக்கு

முன்னே தம் நெஞ்சு எம்பெருமானிடத்துப் பதறிச் செல்வதால், 'நல் நெஞ்சே!' என்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் விமுகரான நிலையிலும் அவர்களை நோக்கியிருந்து, இப்போது நாம் அவனைக் கிட்ட அதனைத் தன்பேறாக நினைத்துப் பகவான் இருப்பனாதலால் 'உத்தமன்' என்கிறது. பாதத்துக்கு நன்மை-யோக்கியர் அயோக்கியர் என்ற வேறுபாடின்றி எல்லாரும் பற்றலாம்படியிருக்கை. இரண்டா மடியில் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. எம்பெருமான் கருத்தாலே ஏத்தி ஆயிரம் பெயரைச் சாற்றி யுரைத்தலைத் தவமென்றது, எம்பெருமான் கருத்தாலே. ஐஞ்ஞூறு என்ற தொடரில், நகரத்துக்கு ஞகரம் போலியாக வந்தது. கண்டாய்-முன்னிலையசை.

78. தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான் றரணி
நிவந்தளப்ப நீட்டிய பொற்பாதம்—சிவந்ததன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான் கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர்மொழிந்து பின்.

(இ—ள்.) தரணி-பூமியை, நிவந்து-வளர்ந்து, அளப்ப-அளத்தற்காக, நீட்டிய-நீட்டின, பொன் பாதம்-அழகிய திருவடிகளை, கங்கை நீர்-(தர்ம ஸ்வரூபமான) கங்கா ஜலத்தை, பெய்து-சொரிந்து, அனைத்து பேர்-(எம்பெருமானுடைய) எல்லாத் திருநாமங்களையும், மொழிந்து-(வாய் படைத்த பயனை யடையுமாறு) சொல்லி, தன்-தன்னுடைய, சிவந்த—, கை அனைத்தும்-எல்லாக் கைகளும், ஆர-(தாம் தோன்றிய) பயன் பெறுமாறு கழுவினான்-விளக்கினான்; (அவ்வண்ணம் திருவடிகளை விளக்கப்பெற்ற பின்பு), தவம் செய்து-(பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற) தவத்தைக் குறைவறச் செய்து, நான்முகனே-சதுர்முகனான பிரமதேவனொருவனே, பெற்றான்-பயன் பெற்றவனானான்; (எ—று.)

'சாற்றியுரைத்தல் தவம்' என்றார் கீழ்: அப்படிப்பட்ட தவத்தை அநுஷ்டித்து ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை வருத்தமில்லாமற் பெற்றான் நான்முகனென்று, அத்தவத்தால் விளையும் பயனை உதாரண முகத்தால் விளக்குகிறார் இதில். இந்தச் சேதனன் இனியன செய்ய, எம்பெருமான் அவற்றைத் தவமென்று கொள்வான்: இங்ஙனம் அவன் கொள்வானென்பதை "வணக்குடைத் தவநெறி" என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க.

79. பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான் பெரும்பணைத்தோள்
முன்னின்று தானிரப்பாள் மோய்ம்மலராள்—சொன்னின்ற
தோணலந்தா னேரில்லாத் தோன்ற லவனளந்த
நீணிலந்தா னத்தனைக்கு நேர்.

(இ—ள்) பின் நின்று-பின்தொடர்ந்து நின்று, தாய்-பெற்ற தாயான கௌசலையானவள், இரப்ப-('வனம்போகேல்' என்று) வேண்டிக்கொள்ளவும், கேளான்-(அதைக்) கேளாதவனான் (சக்கரவர்த்தித் திருமகன்); (அதுக்கு மேலே அவனை), பெரு பணை தோள்-நீண்டு பருத்த தோளையுடைய, மோய் மலராள்-அழகிய தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக வுடைய இலக்குமியின் அம்சமான சீதாபிராட்டி, தான்—, முன் நின்று-முற்பட்டு நின்று, இரப்பாள்-(தன்னையும் உடனழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குச் செல்ல வேணுமென்று) வேண்டுபவளானாள்; (இப்படிப்பட்டவனாகி), சொல்-இராமாயண காவியத்திலே, நின்ற-பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளவனும், தோள் நலம் நேர் இல்லா-தோழளகிலும் சௌகுமார்ய குணத்திலும் தன்னை யொப்பாரில்லாதவனுமான, தோன்றல்—சக்கரவர்த்தித் திருமகனானவனுடைய, அத்தனைக்கும்-அந்த எல்லாக் குணங்கட்கும், அவன் அளந்த நீள் நிலம் தான்-அந்த வாமனனளந்த நீண்ட பூமியே (அந்த வாமனன் பூமியை யளந்துகொண்ட செயலே), நேர்-ஒப்பானதாகும்; (எ—று.)

தாயின் மொழியை மறுத்து மனைவியின் வேண்டுகோளையும் கருதாது தன் சௌகுமார்யத்தையும் விரும்பிப் பாராமல் போகிற காட்டின் கொடுமையையும் கடைக்கணியாமல் பித்ருவசன பரிபாலனத்தையே மதித்து வளநாடு கைவிட்டுக் காட்டை யுகந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகன் செயல்களுக்கு, 'இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப' என்கிறபடியே அநுகூலரிற் சிறந்தவரான நித்ய சூரிகளின் வயிற்றெரிச்சலைப் பொருட்படுத்தாது தன் சௌகுமார்யத்தையும் பாராட்டாமல் அளக்கப்போகிற காடும் ஓடையுமான பூமிப் பரப்பின் கொடுமையையும் அசுர பிரகிருதிகளான நமுசி முதலியோர் புரியுந் தீங்கையும் பாராமல் ஆச்ரிதனான இந்திரனது வேண்டுகையைத் தலைக்கட்டுகைக்காகக் கல்லுங் காடுமான வையத்தை யளந்துகொண்ட ஸ்ரீவாமன மூர்த்தியினுடைய செயலானது ஒத்துள்ளதென்றவாறு. கீழ் வாமனாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அதையொட்டி ஸ்ரீராமாவதாரத்தையும் இதில் அநுபவிக்கிறார். பின்னின்று தாயிரப்ப-'நான் ஏகபுத்ரை; நான் உம்மைப் பிரிந்து தரித்திருக்க வல்லேனல்லேன்; நீ காட்டுக்குப் போகவேண்டா' என்று பிரார்த்திக்க, முன்னின்று தானிரப்பாள் மோய்ம் மலராள்-பூவை வாழிடமாகக் கொள்ளும்படி நிரதிசய ஸௌகுமாரையான பெரிய பிராட்டியார் 'கருமுகை மாலையைச் செவ்வி பெறுத்த'வென்று நெருப்பிலே யிடுவாரைப்போலே இந்த அதிசுகுமாரமான திருமேனியைக் கொண்டு காடேறப் போகிற இன்று உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; உமக்கு முன்னே போகக்கடவேன் என்று இரப்பவளானாளென்க.

80. நேர்ந்தே னடிமை நினைந்தே னதோண்கமல
மார்ந்தேனுன் சேவடிமே லன்பா—யார்ந்த
வடிக்கோலங் கண்டவர்க் கென்கொலோ முன்னைப்
படிக்கோலங் கண்ட பகல்.

(இ—ள்.) அடிமை-(தேவரீரது திருவடிகளில் என் ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற) கைங்கரியத்தைச் செய்வதற்கு, நேர்ந்தேன்-மனப்பூர்வமாக உடன்பட்டேன்; (அதற்கு ஏற்ப) ஒண் கமலம் அது-அழகிய தாமரைப் பூப்போலிருக்கிற அந்தத் திருவடிகளை, நினைந்தேன்—; அன்பு ஆய்-அவ்வண்ணம் (நினைந்ததனால் பெருகித் தோன்றுகின்ற) அன்பை யுடையவனாய், உன் சே அடிமேல்-(சாஸ்திரங்களால் வகுக்கப்பட்ட சேஷியான தேவரீருடைய) சிவந்த திருவடிகளில், ஆர்ந்தேன்-(பிரிக்கவொண்ணாதபடி) பொருந்தினேன்; அடி ஆர்ந்த கோலம்-திருவடிகளின் நிரம்பிய அழகை, கண்டவர்க்கு-தரிசித்து அனுபவித்தவர்கட்கு, முன்னை-இதுக்குங் காரணமான, படி-திருமேனியின், கோலம்-அழகை, கண்ட-(முழுநோக்குச் செய்து) அநுபவிக்கப் பெற்ற, பகல்—, என்கொலோ-எப்படியாயிற்றோ? (எ—று.)

'தேவரீரது அடிமையை நேர்ந்து தேவரீர் திருவடிகளை நினைந்த மாத்திரத்தில், நானே அன்புபெருக அத்திருவடியோடு இரண்டறப் பொருந்தியிருந்தேனே; தேவரீர் திருமேனி முழுதுங் கண்டு ஈடுபட்டவர் எப்படியா யிருப்பரோ?' என்று ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. இனி, 'ஆர்ந்த வடிக்கோலம் கண்டவர்க்கு' என்பது இவ்வாழ்வாரையே குறிப்பதாகக் கொண்டு, நான் திருவடிகளி னழகில் ஈடுபட்டபடி கண்டால், முன்பு இவ்வடி வழகைக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றவர்கள் என்படாரோ என்றுமாம். அன்றி, ஆர்ந்த-(உலகமெங்குப்) நிரம்பிய, அடி கோலம்-(திரிவிக்கிரமனை தேவரீரது) திருவடியின் அழகை, கண்டவர்க்கு காணப் பெற்றவர்கட்கு, முன்னை-முன்புள்ள, படி கோலம்-இயற்கை யொப்பனையை, கண்ட—, பகல்-போது, என் கொலோ-என்னுவது கொல்லோ என்று கூறி, திரிவிக்கிரமனை தேவரீருடைய திருவடிகளை நாங்கள் தரிசிக்கப்பெற்ற காலத்துக்கு, முன்பு தேவரீரது ஸ்வாபாவிகமான அழகைக் கண்ட காலம் ஒவ்வாது எனக் கருத்துக் காணினுமாம்.

ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.

(ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஏ. வி. கோபாலாசார்யர்)

[ஸஞ்சிகை 10, பக்கம் 277 தொடர்ச்சி]

புருஷனுடைய தர்ம பத்நியாகிய புத்தி என்பவள் தன் புருஷனுக்கு உந்மாதம், ப்ரமாதம் முதலியன வரும்போது ஏன் தன் பர்த்தாவுக்கு நல்ல புத்தியைத் தெரிவிக்கக் கூடாது என்று ஸுமதி கேட்கிறாள். 'ஹோரயெ ஸ்வாம் ந பரிக்ஷயெ' என்று கணவனுக்கு நல்மதியை விஜ்ஞாபநஞ் செய்யவேண்டியது உத்தம வதூக்களின் ஸமயம். புருஷனுடைய தர்மபூத ஜ்ஞாநம் அவனுக்குத் தர்ம பத்நியாகிறது. அதைத்தான் புத்தி என்று சொல்லுவது. ரத்நத்திற்குக் காந்திபோல ஜீவரத்நத்திற்குப் புத்தி ப்ரபா தேவியாவாள். ஸுமதியின் கேள்விக்கு மஹாராஜர் பதில் சொல்லுகிறார். புத்தி தானே ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வயம் ப்ரகாச ஸ்வபாவத்தை உடையவளானாலும், அநேகமாய்த் தூங்குகிறவளைப்போல் இருக்கிறாள். அவளை 'ஸுஷுப்ஸயா' என்று கூறியதால் தூக்கத்தில் எப்படிப் புத்திக்கு ப்ரஸரம் கிடையாதோ அதுபோல் என்றும் அர்த்தம் த்வநிக்கிறது.

"வதநே தி ஸ்ரம மதவதி ஸவள பதிநீவ ஸுஷுஸா
ஹரதாகாஸ ஸாஹவி திஹ்ருதா வத ஸுதெ ஸாஸிரஸா।
ஸயாஸொமாநுஜிதிதஸாஅள வஷுஹெ தாஸுஷுயீயா
ஸாஸ்ம ஸுஷெ தாஹிதகிஸெ திஷுஹா யாசிநீவ॥"

பர்த்தாவாகிய புருஷன் ஒரு விபத்திலகப்பட்டுத் தன் ஒளி அற்று வருந்தும் பொழுது, அவனுடைய காந்தையாகிய புத்தி தன் பர்த்தாவின் அவஸ்தையை உபதேசித்துத் தானும் ஒளியற்று திகைத்திருக்கிறாள். இந்த விஷயத்தில் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்கள். பத்மிநி என்கிற தாமரை ஓடைக்கு ஸூர்யனைப் பதி என்று கவிகள் சொல்லுவர். பதியாகிய ஸூர்யனுடைய ஸாந்நித்யத்தாலும் கர ஸ்பர்சத்தாலும் தாமரை ஓடையிலுள்ள பத்மங்களாகிய முகங்களுக்கு மலர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகும். ஸூர்யனுக்கு அஸ்தமயம் வந்து விலகியிருக்கும் நிர்ப்பந்தம் வந்த பொழுது பத்மிநியிலுள்ள பத்மங்கள் மூர்ச்சாக்ராந்தங்கள்போல் வாடி மூடியிருக்கும். பத்மிநி என்கிற தா

தத்தால் உத்தம ஜாதியான பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீ என்கிற அர்த்தமும் த்வனிக்கிறது. பர்த்தாவின் அவஸ்தைக்கு அநுகுணமான சோகத்தை வஹிப்பது உத்தம ஸத்ஸ்வபாவம். இங்கே ப்ரஸுப்தா என்று தூக்கத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தால், அதைப்போன்ற அவஸ்தையான மூர்ச்சையையும் கொள்ளலாம். மூர்ச்சை என்னும் அவஸ்தை தூக்கத்தில் பாதி சேர்ந்ததென்றும், அந்திம ப்ரயாணத்தில் பாதி சேர்ந்த தென்றும், அது அர்த்த ஸம்பத்தி என்றும் சொல்லுவார்கள். பர்த்தாவுக்கு நேர்ந்த விபத்து சில காலம் மட்டும் உள்ளதாயிருந்தால் பத்நியின் அவஸ்தை தூக்கத்தை ஒத்ததாய் இருக்கவும், அந்த விபத்து ஆத்யந்திகமாயிருந்தால் பத்நியின் மூர்ச்சாவஸ்தை கடைசீ அவஸ்தையாகப் போய்விடவும், இந்த ப்ரகாரமாய் இரண்டு விதமான வழிக்கும் இடங்கொடுப்பதா யிருக்கும் பதிவ்ரதையின் சோக மூர்ச்சை என்றும் த்வநியால் காட்டப்படுகிறது. 'வ்யஸநஸுப்தா, ஸூநாகாலா' என்கிற பதங்களால் 'ஸமீக்ஷ்ய பத்மாகரஸுஶ்ரியாம் | ஸரஸாம் ஸுவதநாம் ப்ரதீக்ஷமாணாமிவ' என்கிற குமார ஸம்பவ ச்லோகம் ஸ்மாரிதம். அங்கே ஸூர்யோதய காலத்தில் அதற்கு முன் ஸூர்யனுடைய பிரிவால் வாடியிருந்த முகங்களாகிற பத்மங்களையுடைய ஓடைகள் பத்மங்களாகிய முகங்களின் மலர்ச்சியை அடைவதைச் சொல்லிற்று. இங்கே பிரிவில் முக வாட்டத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஓ ஸுமுகீ!' என்று இங்கே ஸுமதியைப் பார்த்து 'ஸூநாகாலா' என்பதற் கடுத்தாற்போல் ஸம்போதநம் செய்வது மிகவும் அழகு. 'புத்தி தன் நாயகனைப் பிரிந்தால் முக வாட்டத்தை அடையமாட்டாளா? நீ என்னுடன்கூட இருப்பதனால்தானே மலர்ந்த தாமரை போன்ற முகத்தையுடையவளா யிருக்கிறாய். புத்தியானவள் நிப்ருதமாய் இருக்கிறாளென்று சொல்வதனால்' புத்தி என்கிற தர்மத்திற்குத் தூக்கம் முதலிய எந்த அவஸ்தைகளிலும் உச்சித்தி கிடையாது. அதற்கு அழிவென்பதே இல்லை. அது சலநம் என்கிற வ்யாபார மில்லாமல் நிச்சலமாயும் விஷய ப்ரகாசநம் செய்யாமலும் இருக்கிறது. புருஷனும் புத்தியும் விவேகாதிகளுக்குத் தந்தையும் தாயுமாவார். இரண்டாவது பாதியில் புருஷனை ராஹுவின் க்ரஹணத்திற்குள் அகப்பட்டு ஒளியை இழந்த சந்த்ரனுக்கும், புத்தியை ராத்ரிக்கும் ஒப்பிடப்படுகிறது. ஸூர்யனும் சந்த்ரனும் ஜ்யோதிர் மூர்த்திகளாகையால் ஸ்வயம் ப்ரபனான ஆத்மாவுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்களாகக் கூறியது. 'அஸ்தமிதெ ஸூர்யெ அஸ்தமிதெ சந்த்ரெ அம்ப்ரஹவி' என்று உபநிஷத்து கூறியபடி அந்த இரண்டு ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களுக்கும் மேற்பட்டது ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்ஸான புருஷ ஜ்யோதிஸ்ஸு. அந்த ஜ்யோதிர் மண்டலங்களுடைய ப்ரபையை விடச் சிறந்தது புருஷனுடைய புத்தி ப்ரபை. ஸூர்ய த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸூர்யனுக்கும் (அதாவது ஸூர்ய மண்டலத்துக்கும்) பத்மிநிக்கும் ஸாக்ஷாத்தான ஸாமீப்யம் எப்பொழுதும் கிடையாது. ஸூர்யனுடைய கிரண மூலமாகத்தான் இரண்டுக்கும் ஸந்நிகர்ஷம். இந்தக் குறைவு ராத்ரி சந்த்ர த்ருஷ்டாந்தத்தில் கிடையாது. ராத்ரிக்கும் சந்த்ரனுக்கும் ஸம்பந்தம் நேராய் உளது. ஆத்மாவுக்கு ஒளிகுறைவது மாயா யோகத்தால். மாயை என்பது மறப்பை உண்டுபண்ணும் இருட்டுமயமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். மாயையின் பிடிப்பினால் புருஷனுக்கு ஒளி மழுங்கவே, அவனுடைய புத்தியாகிற ப்ரபையும் ஒளி குன்றுகிறது. ராஹு என்பது சாயா க்ருஹம். சந்த்ரன் ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்டு ஒளி மழுங்கும் பொழுதும் அவனை விட்டுப் பிரியாமலே ராத்ரியும் இருக்கிறாள். இருவரும் பிரியாமல் கூட இருக்கையிலேயே கணவன் ஒளி குன்ற பத்நியின் ஒளியும் குன்றுகிறது. இதுதான் ஸம்பூர்ணமான த்ருஷ்டாந்தம். புத்தி என்பவள் ஆத்மாவின் தர்மமானபடியால் தர்மியை ஆச்ரயிக்காமல் அவனை விட்டுப் பிரிந்து தூரத்தில் தனியாய் இருக்க முடியாது. முதல் த்ருஷ்டாந்தத்திலுள்ள குறைவுகளை நீக்க இரண்டாவது த்ருஷ்டாந்தம், 'சந்த்ர இவ ராஹோர்முகாத் ப்ரமுச்ய' என்கிற உபநிஷத் வாக்யம் இங்கே ஸ்மாரிதம். இந்த ச்லோகத்தின் முன் பாதியை அநுஸரித்து அபிநவபட்ட பாண னென்னும் கவி பார்வதி பரிணய நாடகத்தில் "வ்யாயஸ்ய ப்ரணயம் விவஸ்வதி மதே ஜெயாஸஸம் வஹதீ..............ஸ்வயஸ்ஸரோஜாநநா | ஸாஸூயாவஶக்ஷிதீ விஶெஷவதிஷு ப்ரு ப்ராக்ஷோரஸாவதீ த்ருதாவிஸ்ருதவஸ்ரையெவ............தீ ப்ரம் தவஸூவஸ்தெ |" என்று சொல்லி யிருக்கிறார். அந்தக் கவி, ஸ்வாமிகாலத்துக்குச் சுமார் 150 வருஷத்துக்குப் பிறகு இருந்தவர். அவர் இந்த நாடகத்தை நன்றாய் அநுபவித்தவ ரென்பது வேம பூபால சரித்ர மென்கிற அவருடைய க்ரந்தத்திலிருந்து தெரியவரும்.

புத்திக்கும் புருஷனுக்கும் பிரிந்த ஸ்திதி கிடையாதென்கிற பாவம் இதற் கடுத்தாற்போல் 'புத்தி ஸஹிதமான புருஷனுடைய பத்த தசையானது மிகவும் பரிதாபம்' என்று ஸுமதி சொல்லுவதாலும் வ்யக்தமாகிறது புத்திப்ரகாச மிருந்தால் பத்த தசைக்கு இடமில்லை. புத்தியால் பத்தத்வம் நீங்கும். 'இப்படிப் பத்தநைத் தீண்டாடும் புருஷனுக்கு விஸ்தாரமாக மோக்ஷாகமத்தை ப்ரகாசப்படுத்தி என்னுடைய சங்கையைத் தீர்க்கவேணும்' என்று ஸுமதி ப்ரார்த்திக்கிறாள். மோக்ஷாகமம் என்பதற்குப் புருஷனுக்கு மோக்ஷம் வருவதை என்றும், மோக்ஷம் வரும் வழியைச் சொல்லும் ஆகமம் (அதாவது சாஸ்த்ரத்தையும்) என்றும் இரண்டு விதமாயும் அர்த்தம் கொள்ளலாம். இந்த முதலாவது அங்கத்தில் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தில் ஸித்த ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி உள்ள முக்யமான விஷயங்களைக் கூறுகிறார். ப்ராபத்தையும் அபிஸம்பேவத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லும் ஜந்மாதி லக்ஷணம்

மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தையும் முக்யமாகக் கூறுகிறது. எது காரணமோ அது தான் த்யேயம்; அதுதான் மோக்ஷ ப்ரதம். ஸர்வ ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் காரணமாயிருப்பது நம்முடைய மோக்ஷ ப்ரவ்ருத்தி. ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரையில் அது ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் காரணமாகும் என்கிற அம்சத்தை இங்கே விஸ்தாரமாய் உபபாதிக்கிறார். இந்த நாடகத்தில் பலமாகிய மோக்ஷம் அதைச் செய்விக்கும் சேஷியான ஈச்வரனுக்கே முக்ய பலம். 'ஸாத்⁴யஹேதும் வ்யயோக்தரி' என்கிற ந்யாயத்தை அநுஸரித்த ஈச்வரன் மோக்ஷ பலத்தில் ப்ரதாநபலியானபடியால், அது விஷயமான ப்ரவ்ருத்தியில் ஆரம்பம் முதல் அவன் ப்ரதாநமாக நின்று க்ருஷி செய்யவேண்டியது ந்யாய்யம். அவனே தன் புத்தியால் ஒரு வ்யாஜத்தைக் கல்பித்துக்கொண்டு நம்மை மோக்ஷ மார்க்கத்திற்குக் கொண்டுவர ஸகல க்ருஷியையும் செய்கிறான். 'திருவாயிக காருணைத்² வபிதவஹ தம்ஸ்த்ராஸக்தி: ஸ்வயம்வபி ஈயாய ஈஸதே' என்று கூறுகிறார். முன்பு ப்ரபஞ்ச வ்யாபாரங்களில் ஈச்வர ஸம்மதமாயும் சேதநனுடைய புத்தியினால் கடிதமான ஸ்வாதந்த்ரியமிருப்பதால் சேதநனுக்கு ப்ரவ்ருத்திக்குத் தடங்கலில்லை என்று கூறப்பட்டது. அந்தப் பதங்களுக்குப் பதிலாக இங்கே எல்லையில்லாத ஸஹஜ காருண்யத்தால் ஏற்பட்ட ஸ்வதந்த்ரமான ஈச்வரனுடைய தயை என்கிற இச்சா சக்தியானது, சேதநனுடைய ஏதோ ஒரு ஸுக்ருத மென்கிற வ்யாஜத்தைச் சாக்காகக்கொண்டு தானே ஆரம்பம் முதல் வேண்டிய ஸம்விதானங்களைச் செய்வித்துக்கொண்டு தானே ஸந்தோஷப்படுகிறது. ஆரம்பம் முதல் இந்த ஸம்விதானம் நடக்கும் வழியைச் சில ச்லோகங்களால் வர்ணிக்கிறார். ஒன்றுமறியாத ஒரு குழந்தையை அநேகம் பிசாசங்கள் பிடித்துக்கொண்டால் எப்படி அது அங்கு மிங்கும் இழுத்து ஆட்டப்படுமோ, அப்படியே காமம் மத்ஸரம் அஹங்காரம் முதலிய பிசாசங்களால் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட சேதநன் ஆட்டிவைக்கப்படுகிறான். மந்த்ர ஸித்தியுடைய மாந்த்ரிகனுடைய பார்வையினால் எப்படி பிசாசக்ரஹம் நீங்கி ஸ்வாஸ்த்யம் வருமோ, அப்படியே வேதங்களில் ஸித்தமான ஈச்வரனுடைய கடாக்ஷத்தால் நல்வழியில் இறங்க இடமுண்டாகும். அதனால் உயர்ந்த மாசற்ற ஆசார்யனுடைய கடாக்ஷாம்ருதத்தால் அவன் ஸ்நபிதனுவான். ஸ்வர்க்க வாஸத்திலும் அவனுக்கு அங்கே ஸ்வாதந்த்ரியமின்மையாலும், எப்பொழுது பாதம் (அதாவது விழுகை) வருகிறதோ வென்கிற பயம் முதல் முதற்கொண்டு தொடர்ந்து வருவதாலும், அதில் நிர்வ்ருதி என்கிற ஸுகம் இருக்கமாட்டாது.

" ஸுயா ஜஷ: வத்ரா விபிவதிஹ யஷா ஸ்வயஹம்
விபத்தே ஆகவிஜஜம் ஸஜ்ஜ-வொயம் மணமண: ।
அகஷாத ஜெயெதா ஹவதி ஹமவாநாதுஹ கிஷ:
வம-ப-ஜெ ஸ்ரீ ஹஜதி விமடக்கஜதி மட: ॥ "

இந்த ச்லோகம் பட்டநாராயண கவி செய்த வேணீ ஸம்ஹார நாடகத்தில் உள்ள அடியில் கண்ட ச்லோகத்திற்கு எதிர்த்தட்டாகச் செய்யப்பட்டது என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

" சத்வாரோ வயம்ருத்விஜ: ஸ பகவாந் கர்மோபதேஷ்டா ஹரி:
ஸங்க்ராமாத்⁴வரதீக்ஷிதோ நரபதி: பத்நீ க்³ருஹீதவ்ரதா ।
கௌரவ்யா: பஶவ: ப்ரியாபரிப⁴வக்லேஶோபஶாந்தி: ப²லம்
ராஜந்யோபநிமந்த்ரணாய ரஸதி ஸ்பீ²தம் யஶோது³ந்து³பி⁴: ॥ "

துந்துபி மேளம் அடிக்கும் சப்தத்தையும் யுத்தாரம்பம் செய்யப்படுவதாக முழங்கிய ச்லோகத்தையும் கேட்டு த்ரௌபதி பீமஸேனனைப் பார்த்து 'ஏன் இந்த மேளம் அடிக்கிறது?' என்று வினவ, பீமஸேநன் 'வேறென்ன? யஜ்ஞமொன்று ஆரம்பிக்கிறது' என்று சொன்னார். 'அதென்ன யஜ்ஞம்?' என்று த்ரௌபதி விஸ்மயத்தோடு கேட்கப், பீமஸேநன் சொல்லுகிறார். "இது ரண யஜ்ஞம். எப்படியென்றால், நாங்கள் நான்கு ஸஹோதரர்களும் ருத்விக்குக்கள். அந்த பகவானான ஹரி, கர்மங்களையெல்லாம் உபதேசம் செய்யும் புரோஹிதர். ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் யுத்த மென்கிற யாகத்தில் தீக்ஷிதரான யஜமாநர். அவருடைய பத்நியாகிய த்ரௌபதியாக நியமத்துடன் வ்ரதத்தை க்ரஹித்தவள். கௌரவர்களான சத்ருக்கள் இந்த யாகத்தில் பசுக்கள். இந்த யாகத்திற்கு உத்தேச்யமான பலம், ப்ரியையான உன்னுடைய பரிபவத்தால் உண்டான உன் க்லேசத்தை உபசாந்தி செய்வது தான்." இப்படி வர்ணிப்பது அழகுபோல் இருந்தாலும், பஹு தோஷங்கள் இதில் ஏற்படுகின்றனவென்று வேடிக்கையாகக் காட்டி, அந்தத் தோஷங்களை நீக்கி நிர்த்தோஷமாயும் பஹு குணத்துடனும் இந்த ச்லோகம் ஸ்வாமியால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த யுத்த மென்கிற யாக கர்மத்திற்கு ஆராத்யனாக உத்தேச்யன் பகவானென்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அவனை அப்படிச் சொல்லாததுமன்றி, அவனைக் கேவலம் புரோஹிதனென்று சொன்னது அநுசிதம். பீமார்ஜுநாதிகள் நிமித்த மாத்ரமென்றும், தானே நிர்வாஹகனென்றும், இந்த யுத்த விஷயத்தில் பகவானுடைய ஸாக்ஷாத் உபதேசம். அவனை நிமித்த மாத்ரமாகக் காட்டுகிறது இந்த ச்லோகம். இந்த யுத்த மென்னும் தர்மத்துக்கு ப்ரயோஜந மென்னவென்றால், த்ரௌ

பதியின் துயர் அறுவது என்று சொல்லப்பட்டதும் அநுசிதம். கணவனு டைய ப்ரீதி உத்தேச்யமென்றுவது சொல்லலாம். அவனல்லவோ ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யன். சத்ருக்களாகிய துர்யோதநாதிகளை யாகத்தில் ஸம்ஜ்ஞபநம் செய்யப்படும் பசுக்களுக்கு உவமையிட்டது மிகவும் அநுசிதம். யாக பசுக்களிடத்தில் கோபத்தால் அவற்றைக் கொல்லுவதில்லை. அந்தப் பசுக் களுக்குத் தேஹ வியோஜநத்தால் ஹிம்ஸை யென்கிற கெடுதி ஏற்படுவதே யில்லை; பசுக்களின் ஆத்மாவுக்கு மரணமாவது தீங்காவது வருகிறதில்லை; சோபநமான மார்க்கத்தால் அவை தேவலோகத்திற்குப் போகின்றன என் றும், உயர்ந்த க்ஷேமத்தை அவை யடைகின்றன வென்றும், அவற்றை விசஸநம் செய்யுங் காலத்தில் சொல்லும் மந்த்ரம் ஸ்பஷ்டமாய்க் காட்டுகிறது. இங்கே கொடிய விரோதத்தினல் சத்ருக்களுக்கு ஆத்யந்திகமான தீங்கையே செய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணத்தினல் கோரமாக அவர்களை வதம் செய்யவேண்டு மென்பது உத்தேசம். இந்தத் தோஷாம்சங்களை நிவர்த்தி செய்து, குணமான பாகத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மாற்றவேண்டி யதை மாற்றி, ஸ்வாமி யஜ்ஞ ரூபணம் செய்கிருர். 'வந்தீ' சப்தத்தைக் கவி ப்ரயோகித்தது அழகு. கணவனுடன் சேர்ந்து செய்யும் யஜ்ஞ ஸம்யோகத்தை முன்னிட்டுப் பத்நி என்கிற சப்தமும் அநுசாஸநம் செய்யப்பட்டது. 'பத்நியாகிய உன்னுடன்கூட நான் ஸ்வயமாக இந்த யாகத்தை யஜமாநனுக இருந்து தீக்ஷிதனுகச் செய்கிறேன்.' வேணீஸம்ஹார ச்லோகத்தில் யுதிஷ்டிரர் மட்டும் யஜமாந ரென்றும், மற்ற நால்வரும் ருத்விக்குக்க ளென்றும் சொன்னதை மாற்றி, இங்கே ஸ்வயம் தானே யஷ்டா என்று விவேகன் சொல்லுகிருர். பஞ்ச பாண்டவர்களும் யுத்தத்தின் பலத்தில் அந்வய முடையவர்கள். அவர்க ளெல்லோரையும் ஸத்ர யாகத்தில் போல யஜமாந கோடியில் சேர்த்துச் சொல்லுவது அழகாயிருக்கும். ஆத்மா என்னும் சேதநனை ப்ரஹ்ம மென்னும் அக் நியில் ஆத்ம ஸமர்ப்பண மந்த்ரோச்சாரண பூர்வகமாக ஹவிஸ்ஸாக 'ப்ரஹ் மத்துக்கே இது சேரத்தக்கது' என்று உத்தேசித்து ஸமர்ப்பிக்கிற ஹவிః ப்ரக்ஷேப மாகிய இந்த யாகத்தில் ஆர்த்விஜ்யம் செய்பவர்கள் சமம் தமம் முதலிய குண கணங்கள். இந்த யாகம் பாஹ்ய வ்யாபார மன்றியில் கேவலம் ஆந்தரமான வ்யாபாரம். "ப்ரஹ்மார்ப்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவிர் ப்ரஹ்மாக்நௌ ப்ரஹ்மணா ஹுதம்। ப்ரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்மஸமாதிநா॥" என் கிற கீதா ச்லோகத்தில் ப்ரதர்சிதமான ந்யாயம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது. ஆந்தரமான இந்த யாகத்தில் யஜமாநன் ஆந்தரமான விவேகன். யஜமானி யாகிய பத்நி ஆந்தரமான ஸுமதி. இதில் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் பசுவாகிய ஹவிஸ்ஸு அப்ராக்ருதமான ஆத்ம பசு. இதில் ஆந்தரமான எப்பொழு

தும் அநுவர்த்திக்க வேண்டிய குணங்களான சமதமாதிகள் ஸகல கர்மாக் களையும் நிர்வஹிக்கும் ருத்விக்குகள். யஜமாநனை உத்தேசித்து ருத்விக்குகள் குணபூதர்கள் ஆனபடியால், குணங்களை ருத்விக்குக ளென்று சொல்லியது அழகு. ருத்விக்கணம் என்று சொல்லுவதற்குப் பொருந்த குணகணமென்று உரைத்தது அழகு. இந்த ஆந்தர ருத்விக்குகளுக்கு முகம் இல்லையே என்று ஆக்ஷேபம் வந்தால், சாப்தமாக முகமுளது என்று வேடிக்கையாய்க் காட்ட, 'சம தம முகமான குணகணம் ருத்விக்கு' என்று அழகாய் ப்ரயோகம். ருத்விக்குகள் யஜமாநனல் தக்ஷிணையால் பரிக்ரீதர்களாக (அதாவது விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்போல்) யாக காலத்தில் அடிமைபோல் இருக்கவேண்டுமே யென்றால், இந்தக் குணகணம் தங்கள் ஸ்வபாவமான தாக்ஷிண்யத்தாலும் சேஷத்வ காஷ்டையாலும் க்ரய விக்ரயார்ஹமான தசையை யடைந்து, யஜமாநனுகிய விவேகனுக்கு அத்யந்த பாரதந்த்ரிய ரூபமான சேஷத்வத்தை வஹிக்கிறதென்று, சேஷத்வ வாசியான குண சப்தத்தால் வ்யஞ்ஜிதம். இந்த யாகத்தில் உத்தேச்யமான தேவதை யாரென்றால், வேணீ ச்லோகத்தில் சொன்ன பகவானென்கிற சப்தத்தையே ப்ரயோகித்து, பகவான் உத்தேச்ய னுகிறுனென்று கூறப்பட்டது. 'என்ன ப்ரயோஜநத்தைபிட்டுப் பகவானை உத்தேச்ய தேவதையாக வைத்து இந்த யாகம் செய்யப்படுகிறது'? என்கிற கேள்வி, 'கஸ்மாத் - தஸ்மை' என்பதால் த்வநிக்கிறது. 'கஸ்மை' என்றால் 'என்ன ப்ரயோஜநத்திற்காக?' என்று கேள்வி. அதற்குப் பதில் 'தஸ்மை' என்கிற அர்த்தத்தையுடைய 'கஸ்மை' என்கிற பதில் சப்தம் ப்ரயோகித்தது மிகவும் அழகு. இந்த யாகம் யாதொரு ஸ்வப்ரயோஜநத்தையும் உத்தேசித்ததல்ல; இது ஸ்வயம் ப்ர யோஜநம். நமஸ்காராத்மகமான இந்த யாகத்திற்கு நிரந்தரம் அநுவர்த் தித்து வரும் மேன்மேலும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமும் ரஸாதிசயமுமான 'பூய: பூயஸ்து கைங்கர்யம்' நமஸ்காரத்திற்கு மேல் நமஸ்காரமே ப்ர யோஜநமானதால், தனக்குத் தானே ப்ரயோஜநமென்று சொல்லத் தட்டில்லை. 'தொழுது தொழுது' என்று அநுபவத்தில் ஆழ்வார்கள் பாசுரம், 'ஸேவ்யஸ்வாக' என்று முதல் சதகத்தின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து ஸேவையே பரம போக்யமென்று காட்ட இரண்டாவது சதகத்தின் அர்த்தம் 'ஹோமதாஸ்வாக' என்று ஸ்வாமியால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. பகவான் அநந்யாதீநமாயும் ஸ்வதந்த்ரமாயும் ஸர்வதா பவநமுடைய ஸத்தாக இருந்தாலும், ஒரு சேதநனுடைய விவேக புத்திக்கு ஸமர்ப்பண புத்தியோடு உத்தேச்யமானபொழுதுதான் பகவானுகிய தனக்கும் பவந மென்கிற ஸத் தை உண்டாகிறது என்று அவனுடைய நினைப்பு என்று 'உதைஜோ ஹவதி ஹமவாநு' என்கிற சப்தங்களின் ஸஹபடநத்தால் வ்யஞ்ஜிதமாகிறது,

‘ஆத்மா ஹவிஸ்ஸானால், அதுதானே யூபத்தில் கட்டி விசஸநம் செய்கிற பசுவாகவேண்டும். விசஸநத்துக்கு ஈச்வரனுலேயும் ஸாத்ய மில்லாத பசுவல்லவா இங்கே பசுவென்று சொல்ல நேர்ந்தது? வேணீ ச்லோகத்திற்கு மேல் அநுபபத்தி பலமாய் வந்துவிட்டதே’ என்று சங்கை வர, அது மிகவும் அழகாகப் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. இந்தப் பசு உபநிஷதாரண்யகங்களில் பிறந்து, அந்த ஆரண்யகங்களில் மேய்ந்து வளர்ந்தது. ஆரண்யக பசுக்களை யூபத்தில் கட்டி அவிழ்த்து விடுகிறதே யொழிய அவற்றுக்கு விசஸநம் கிடையாது. கட்டை அவிழ்த்து விடுகிற தென்கிற மோக்ஷத்திற்காகவே ஆரண்யக பசுவைப் பந்தநம் செய்வார்கள். இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காட்ட இந்தப் பசு கட்டப்பட்டு அவிழ்த்தலை அடைகிற தென்று கூறுகிறார். கட்டுண்ட இந்தப் பசு முக்தியை அடைகிறதென்று காட்ட ‘ஹஜதி’ என்கிற சப்தம் ப்ரயோகித்ததும் அழகு. முக்தியை அடைவதற்கு வேண்டிய யாவதாயுஷம் நிரந்தரம் பஜநம் செய்கிற ப்ரயாஸ மன்றியில், இந்த யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸாக ஸமர்ப்பிப்பதற்குப் பசுவாகக் கட்டப்பட்டு உடனே மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இவன் பலத்தைப் பஜநம் செய்கிறானே ஒழிய பலத்துக்கு ஸாதநமான பஜநத்தைச் செய்யவில்லை என்று ஸூசநம். பசு வென்கிற சப்தம் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லு மென்கிற ஸ்வாரஸ்யமு மிங்கே யுளது. ‘விமுக்தகர்மபந்த:’ என்கிற ப்ரயோகம் அழகு. இதில் ஸ்வாமிக்கு அதிக ப்ரீதி. ‘விமுக்தம் நிமஜ்ஜந்தம் ...’ என்று யாதவாப்யுதயத்தில், வஸுதேவருடைய விலங்குகள் தெறித்து விழும்படி செய்த குழந்தை கண்ணனுடைய ஸந்நிதியின் மஹிமையைக் கூறினர். அங்கேயும் இந்த இரண்டு சப்தங்களின் ஸஹபடநம். ‘நிர்முக்தம்’ என்கிற விலங்கு ‘விமுக்தம்’ ஆவது ந்யாயந்தானே என்கிற சப்த சாடு. ‘...கர்மநிர்முக்தாவி:’ என்கிற பாடம் ஸ்வாமிக்கு ஸம்மதமா யிருக்கலா மென்று நினைக்க இடமுண்டு. ‘நிர்ப்ப:’ என்று அங்கே பாடம் சொல்லுவதை விட ‘நிர்முக்த:’ என்று சொல்லுவது ஸ்வாமியினுடைய ரீதிக்கு ஒத்திருக்கும். இப்பொழுது கர்ம விஷயத்தில் சேர்த்து ‘நிர்முக்த’ சப்தத்தை ப்ரயோகிக்கும் இரண்டு இடங்களைத் தவிர, கர்மபந்தம் என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு அநுகுணமாக ‘கர்மநிர்முக்தம்’ என்று ப்ரயோகிப்பது அழகாகும். இப்படி ரஸஸாகரத்தில் நம்மை முழுகச்செய்கின்றன உத்தம காவ்யமான ஸ்வாமி ச்லோகங்கள். மஹாகவிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் உள்ள தோஷங்களை நிவ்ருத்தி செய்து, அந்த ஸ்தாநத்தில் வேறு ச்லோகம் செய்து காட்டுவதால் அந்தத் தோஷங்களை நேராய்ச் சொல்லாமல் வ்யங்க்ய மர்யாதையாய்க் காட்டுகிறார். தோஷங்களை ஸாக்ஷாத்தாகக் கீர்த்தநம் செய்யாமல் வ்யஞ்ஜநா வ்ருத்தியால் ஸூசநம் செய்வதுதான் ந்யாயம். ‘தாதி

க்ஷிணாம் யாமாஹுர்ந்ருபதே’ என்று பெரியோர்கள் சொல்வார்களே. இந்த யாகத்தில் தக்ஷிணை என்னவென்று கேட்டால், இதில் ஸர்வஸ்வமும் தக்ஷிணையாக த்யாகம் செய்யப்படுகிறது என்று கூறுகிறார். யாகத்திற்கு முக்யமான தக்ஷிணை யென்கிற அம்சத்தை வேணீ ச்லோகம் மறந்துவிட்டது. இங்கே ச்லோகத்திற்கு முன்பே ‘ஸர்வஸ்வதக்ஷிணாயஜ்ஞை: ப்ரவர்த்ததே’ என்று கூறப்பட்டது. வேணீ ச்லோகத்திற்கு முன்பு ‘யஜ்ஞ: ப்ரவர்த்ததே’ என்று சொல்லப்பட்டதை அநுஸரித்தே இங்கே ‘ஸ்வாஹா’ [ப்ரவர்த்திக்கிறது] என்று கூறியது. தம்முடையதாக யாதொரு தநமும் இல்லாமையும், தமதென்று உள்ளதை யெல்லாம் தக்ஷிணையாக ஸத்துக்கள் விஷயத்தில் த்யாகம் செய்து விடுவதும், ஆத்ம யாகம் செய்யும் ப்ரபந்நர்களுடைய ஸ்வரூப மென்றும், அவர்களுக்குள்ள ஸர்வ ஸொத்தையும் தக்ஷிணையாக யோக்யர்களான பாத்ரங்களுக்கு த்யாகம் செய்யவேண்டியது அவச்யமென்றும் ஸ்வாமி இங்கே ஸூசிக்கிறார்போலும்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த பாரிஜாத ஸௌரபமும் ஸ்ரீ நிம்பார்க்காசார்யரும்.

(ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருச்சி).

(ஸஞ்சிகை 10, பக்கம் 282.)

இனி, இவருடைய பாஷ்ய சைலியை விசாரிப்போம். ‘அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா’ என்கிற முதல் ஸூத்ரத்திலுள்ள ‘அத’ சப்தத்திற்கு ‘வேதாத்யயநம் செய்த பிறகு’ என்பது அர்த்தம். “அத:”—வேதத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற கர்மாக்கள் அநந்தமாயும் அக்ஷயமாயுமுள்ள பலன்களுள்ளவைகளென்கிற ஆபாதப்ரதீதியினால். கர்ம விசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து விசாரம் செய்து, கடைசியாக்க கர்மாக்கள் அல்பமாயும் நச்வரமாயு மிருக்கிற பலனுள்ளவைகளென்று நன்கு அறிந்து நிர்வேதமடைந்தவனாக இருப்பதால், அநந்தமாயும் நிரதிசயமாயுமுள்ள ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை அடைய விருப்பமுள்ளவனும் பகவத் ப்ரஸாதத்தை அபேக்ஷிக்கிறவனும் பகவத்

தர்சனேச்சையில் லம்படனும் ஆசார்யனையே தேவதையாகப் பாவிக்கிறவனும் ஸ்ரீ குரு பக்தியிலேயே ப்ரேமை உள்ளவனும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமான ஆஸ்திகனால் அநந்தங்களாயும் அசிந்த்யங்களாயும் ஸ்வபாவஸித்தங்களாயுமிருக்கிற ஸ்வரூபம் குணம் சக்தி முதலியவைகளால் மிக்க ப்ருஹத்வ குணமுள்ளவனும் புருஷோத்தமனும் ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கவனுமான யாதொரு ரமாகாந்தனுண்டோ, அந்த ரமாகாந்த விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸையானது எப்பொழுதும் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது.' இது நிம்பார்க்க பாஷ்யம். இதற்கும் ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜ பாஷ்யத்துக்கும் அர்த்தத்தில் வேறுபாடுண்டு. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், 'அத' சப்தத்திற்குக் 'கர்ம விசாரத்திற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம். 'அத:' என்கிற சப்தத்திற்கு, 'கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திர பலன்களுடன் கூடியவைகளென்கிற நிச்சயத்தை முன்னிட்டு ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தில் அநந்தஸ்திர பலத்வாபாத ப்ரதீதியினால்' என்று அர்த்தம். 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்திற்கு 'விசாராத்மகமான ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம்' என்பது அர்த்தம்.

தத்து ஸமந்வயாத் — [நி-பா] தத்து — அறியவேண்டுமென்று விரும்பத்தக்கதும், விச்வத்துக்கும் காரணமாக இருப்பதும், சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டிருப்பதுமான வஸ்து ப்ரஹ்மமே; கர்மா முதலானவைகளல்ல. ஸமந்வயாத் — அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே முக்ய வ்ருத்தியினால் வேதம் முழுவதும் நன்கு அந்வயிப்பதால். [ரா-பா] தத்து — சாஸ்த்ர ப்ரமாணகத்வமானது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸம்பவிக்கவே ஸம்பவிக்கிறது; ஏனெனில், ஸமந்வயாத் — பரம புருஷார்த்த பூதமான ப்ரஹ்மமே அபிதேயமாக நன்கு அந்வயிப்பதால்.

'ஈக்ஷதேர் நாசப்தம்' — [நி-பா] ஸாங்க்யர்களுக்கு அபிமதமான அசேதநமான ப்ரதாநமோ வென்றால், அசப்தம் — ச்ருதி ப்ரமாணமில்லாதது; (ஆதலால்) ந — ஜகத்காரணமாகாது; ஏனெனில் ஜகத் கர்த்தாவுக்குச் சேதந தர்மமான ஈக்ஷணமானது ச்ருதியில் கேட்கப்படுவதால். [ரா-பா] அசப்தம் — எதில் சப்தமொன்றே தனித்து ப்ரமாணமன்றோ, அதாவது அநுமானமும் ப்ரமாணமோ அப்படிப்பட்ட ப்ரதாநமானது. ந — ஜகத்காரணத்வாதி வாக்யத்தால் ப்ரதிபாத்ய மல்ல; (ஏனெனில்), ஈக்ஷதே: — ஸத் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லத்தக்க ப்ரஹ்மத்தைச் சார்ந்த வ்யாபார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிற (ஸங்கல்பவாசியான) ஈக்ஷணமானது ச்ருதியில் கூறப்பட்டிருப்பதால்.

பூமா ஸம்ப்ரஸாதாதத்யுபதேசாத் ! — [நி—பா] பூமா — பரமாசார்யரான ஸ்ரீ குமாரர்களால் நமக்குக் குருவான நாரதருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட பூமா என்கிற வஸ்துவானது, ந — ப்ராணனல்ல; புருஷோத்தமனே. (ஏனென்றால்), ஸம்ப்ரஸாதாத் — ப்ராணனைவிட, அதி — மேலே, உபதேசாத் — பூமசப்த வாச்யமான ஜகத்காரண வஸ்துவை உபதேசித்திருப்பதால். [ரா-பா] பூமா — பூமகுணமுள்ளவன் ப்ரத்யகாத்மா வல்ல; பரமாத்மா. (ஏனெனில்) ஸம்ப்ரஸாதாத் — ப்ரத்யகாத்மாவைக் காட்டிலும், அதி — அதிகனாக, உபதேசாத் — பூமகுணமுள்ளவனும் ஸத்ய சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கவனுமான பரமாத்மா உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால்.

நிம்பார்க்கர் இரண்டாகக் கருதும் 'தர்மோபபத்தேச்ச ! வ்யபதேசாச்ச !' என்கிற ஸூத்ரங்கள், ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ஒரே ஸூத்ரமாகப் பாவிக்கப்பட்டுப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'அபிஹ்ரூயதே' என்கிற ஸூத்ரத்தோடு தஹராதிகரணம் முடிவுபெற்றிருக்கிறது.

சங்கர பாஷ்யத்திலும் பாமதியிலும் 'அபிச ஸ்மர்யதே' என்று 'ச'காரத்தை அதிகமாகச் சேர்த்து ஸூத்ராநுபூர்வியை மாற்றியிருப்பதுடன், 'அத ஏவ ப்ராண:, அபிச ஸ்மர்யதே' என்கிற இந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களும் 'தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி' என்கிற ச்ருதியானது பரப்ரஹ்மபர மென்பதை நிர்ணயிப்பதற்காக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிற வேறு அதிகரண ப்ரவிஷ்டங்களென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிம்பார்க்காசார்யரோ நமது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்தே 'ச'காரத்தைச் சேர்க்காமலே 'அபிஸ்மர்யதே' என்கிற பாடத்தையே ஏற்றுக்கொண்டு அதிகரண பேத கல்பநம் ஸாஹஸமென்று எண்ணி, கீழ் வரையப்பட்டுள்ள இரண்டு ஸூத்ரங்களையும் தஹராதிகரணத்திலேயே சேர்த்துப் பொருள் கூறியிருக்கிறார். மூன்றாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதம் உபயலிங்க பாதத்தில், 'மாயாமாத்ரம் து கார்த்ஸ்ந்யேநாநபிவ்யக்தஸ்வரூபத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப் போலவே நிம்பார்க்காசார்யரும் மாயா சப்தம் ஆச்சர்ய...

186799.

அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் பசுபத்யதிகரணத்தில், 'பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் நிம்பார்க்காசார்யர், 'பசுபதி ப்ரதிபாதகசாஸ்த்ரம் உபேக்ஷிக்கத்தக்கது; ஏனெனில் 'அஸாமஞ்ஜஸ்யாத்'—ஜகத்பின்ந நிமித்தோபாதாந காரண ப்ரதிபாதக ச்ருதி விரோதத்தாலும் ச்ருதி விருத்தங்களான தர்மங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாலும், என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் நிமித்தோபாதாந காரணங்களுக்குப் பேதத்தைச் சொல்வதாலும், பசுபதியை நிமித்த காரணமாகச் சொல்வதாலும் பசுபதி மதம் ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல வென்று சொல்லியிருக்கிறார். இரண்டு பாஷ்யகாரர்களுக்கும் இந்த ஸூத்ரத்தில் அபிப்ராயம் ஒன்றுபட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறாக, அநேக பாகங்களில் ப்ரதாநார்த்தங்களிலும் விஷய வாக்யங்களை எடுப்பதிலும் அதிகரண விபாகங்களிலும் ஸூத்ரார்த்த வர்ணநத்திலும் அநேகமாக இந்த நிம்பார்க்காசார்யர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை அநுஸரித்தே இருக்கிறார். தத்வ ப்ரக்ரியையை நிரூபிக்கும் விஷயத்திலும் பெரும்பான்மையாக இவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரையே ஒத்தவர். அவாந்தர விஷய விசார பரிபாடியில் வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், உள்ளபடி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ஸ்வபாவரான விபூதிகளை வர்ணிப்பதனாலும், சிதசித் தத்வஸ்வரூப நிரூபணத்தாலும், முக்தி தசையில் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தோடு போகத்தில் பரமஸாம்யத்தை ஒப்புக் கொண்டிருப்பதாலும், சிதசிதீச்வர தத்வங்களுக்கு நன்கு பேதத்தைக் கூறியிருப்பதாலும், விஷ்ணு பக்தியினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உள்ளத்துடன் கூடியவராக இருப்பதால் தேவதாந்தரத்தைக் கனவிலும் காணாதவராக இருப்பதாலும், ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ யதீந்த்ர மதஸ்தர்களான அகில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலும் இவர் ஆசார்ய புத்தியுடன் பஹுமாநிக்கத் தக்கவரென்றே ஆஸ்திகர்கள் பகர்கின்றனர்.

இவ்வண்ணம் ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயத்தால் இந்த நிம்பார்க்க பாஷ்யத்தின் அர்த்த நிரூபண சைலியை என்னுடைய சிற்றறிவுக்குத் தக்கபடி எடுத்து எழுதலானேன். அபிஜ்ஞர்கள் இந்த ஸாஹஸத்தை க்ஷமித்தருள ப்ரார்த்திக்கிறேன்

ஸ்ரீ:

* கந்யகைகளின் விவாஹ வயது மசோதா

ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸம் முதலான நமது சாஸ்த்ரங்கள், இவ்வுலகத்தில் ஸம்ஸார தாபத்ரயங்களின் நடுவிலிருந்து வருந்துகிற ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வர்க்காதி பரலோகங்களில் அநுபவிக்கக்கூடிய இன்பங்களே சிறந்த புருஷார்த்தங்களென்றும், அவைகளுக்கு ஸாதநங்களான கார்யங்களே தர்மங்களென்றும், அத்தர்மங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அநுஷ்டிப்பதே மானிடப் பிறவியின் கடமையென்றும், அவற்றை அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் ஸம்பாவிதங்களான பசி தாஹம் மழை வெயில் காற்று முதலிய கஷ்டங்களை ப்ராணாந்திகமாகப் பொறுத்து, 'கண்டுகேட்டுற்றுமோந் துண்டுழலு மைங்கருவி' கண்ட இன்பங்களை வேறுத்து ஆத்ம ஸுகத்தை அபேக்ஷிக்குமவனே அறிவுடையவனென்றும், அவ்வறிவின்றி ஆஹார நித்ராதிகளோடு காலத்தைக் கழிக்குமவனே விலங்குகளோடு வாசியில்லாதவனென்றும், பலபடி விஸ்தாரமாக நிரூபித்திருக்கின்றனவென்று கற்றுணர்ந்த வித்வான்கள் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்ந்த அபிப்ராயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கச் சற்றேனும் சக்தியில்லாத சிலர், ம்ருக ஸ்வபாவமான மிதுந கார்யங்களையே மஹாநந்தமாக நினைத்திருக்கும் மாந்தருடைய ஸஹவாஸத்தினால் மதிமயங்கி, 'இவ்வுலகில் சிற்றின்பப் பெருமையையே சாஸ்த்ரங்களும் ச்லாகித்துச் சொல்லுகின்றன' என்று ப்ரமித்து, இதனை அந்யர்கட்கும் உபதேசித்துக் கெடுப்பதோடு அரசர்கள் மூலமாக நிர்ப்பந்திக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டார்களே!

முற்காலத்தில் மஹர்ஷிகள் மொழிந்திட்ட புராணங்களில் 'ஸவிஷ்யத்யோத்தரம்' [ஸநாதந தர்மங்கள் இக்கலியுகத்தில் தலைகீழாக நடக்கப் போகின்றன] என்று தெரிவித்த விஷயத்தைக் குறைவின்றிக் காப்பாற்று

---

* இது, வேலூரில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸத்தின்

கிற புத்திமான்களிடம் நாம் க்ருதஜ்ஞதையைக் கொண்டாட வேண்டியது அவச்யமானாலும், இவர்களுடைய விபரீத ப்ரவ்ருத்தியினால் அளவில்லாத ஆத்மாக்கள் அருநரகத்தழுந்தி வருந்தும்படி நேரிடுவதைக் குறித்து வருந்துகின்றோம். இப்படி, நரகத்துக்கு நாற்றங்காலாகும்படி நாகரிகர்கள் நமக்குக் காட்டியிருக்கும் நல்வழிகளில், நமது கந்யகைகளுக்கு வயது வந்த பிறகே விவாஹம் செய்யவேண்டியது என்கிற நிர்ப்பந்தம் தத்காலம் விவேகிகளுடைய வருத்தத்துக்கு விளை நிலமாக இருப்பதால், அதை நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணாகும் நல்லோர்கள் நியமநத்தினால் மேற்கூறிய விஷயத்தில் நமது சாஸ்த்ரங்களின் வாஸ்தவமான அர்த்தத்தை நாம் வெளியிட வேண்டியது அவச்யமாகிறது.

இவ்விஷயத்தில் நமது நாகரிகர்களுடைய ப்ரதாநமான அபிப்ராயங்களாவன:—

1. ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் சேர்ந்து செய்யும் விவாஹத்தில், புருஷனுக்கு இஷ்டமிருந்தால் விவாஹமில்லாமல் இருப்பது போல ஸ்த்ரீகளும் விவாஹமின்றி இருக்கலாம்.

2. விவாஹம்செய்து கொள்வதற்கு இஷ்டமுள்ள ஸ்த்ரீகளும் இஷ்டமுள்ள பொழுது விவாஹம் செய்துகொள்ளலாமென்பதோடு, அவர்கள் பால்யத்தில் செய்துகொள்வதும் பிசகு.

3. நிஷேகம் என்கிற ஸம்ஸ்காரம் ரஜஸ்வலையாகி 16-தினங்களுக்குள் செய்யவேண்டியதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; இஷ்டமிருக்கும்பொழுது செய்துகொள்ளலாம்.

4. சாஸ்த்ரங்களில், தவறி நடந்ததற்கு ப்ராயச்சித்தங்களை விதித்திருப்பதால், விருத்தங்களைச் செய்துகொண்டு ப்ராயச்சித்தங்களைச் செய்துவிட்டால் பாதகமில்லை.

5. புருஷனுக்குப் போல ஸ்த்ரீகளுக்கும் குருகுல வாஸம் முதலான வ்ரதங்கள் இருக்கவேண்டியது உசிதம்.

6. இவைகளெல்லாம் நமது சாஸ்த்ர ஸம்மதமான விஷயங்கள்; அப்படி இல்லாத விஷயங்களைக் கூட தத்கால ஸ்திதியை அநுஸரித்து நாம் சாஸ்த்ர ஸம்மதமாக்கிக் கொள்ள வேணும்.

இவை போல்வன இன்னும் பல உள. இவற்றிற்குச் சாஸ்த்ர ஸம்மதமான ஸமாதாநங்களை அடியிற் கூறுவோம்:—

ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹம் என்கிற ஸம்ஸ்காரம் அவச்யம் செய்யவேண்டியதான கடமையாகும். இவ்விஷயத்தில், 'அமந்த்ரிகா து கார்யேயம் ஸ்த்ரீணாமாவ்ருதசேஷத:' என்று மநு ஸ்ம்ருதியில் ஸ்த்ரீகளுக்கு எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் அவச்யம் செய்தே தீரவேண்டியதென்று விதித்திருப்பதாலும், 'தூஷ்ணீமேதா: க்ரியா: ஸ்த்ரீணாம் விவாஹஸ்து ஸமந்த்ரக:' [யாஜ்ஞ்யவல்க்யர்] என்று ஸ்த்ரீகளுக்கு மற்ற எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் மந்த்ர மில்லாமல் செய்யவேண்டியதென்றும், விவாஹத்தை மட்டும் மந்த்ரங்களோடு செய்யவேண்டிய கடமையாக விதித்திருப்பதாலும், 'ஸர்வே ஸம்ஸ்காரா: நிஷேகாத்யாஸ்சௌளாந்தாஸ்து ஸ்த்ரீணாம் தூஷ்ணீம் கார்யா:। விவாஹஸ்து ஸமந்த்ரக:' [ஸம்ருத்யர்த்தஸாரம்] என்று மந்த்ரங்களோடு கூடின விவாஹத்தை ஸ்த்ரீகளுக்கு அவச்யம் செய்ய வேண்டியதென்று விதித்திருப்பதாலும், 'ஸ்த்ரீணாமுபநயநஸ்தாநே விவாஹம் மநுரப்ரவீத்' என்று வ்யாக்ரபாதாதிகள் ஸ்த்ரீகளுக்கு உபநயந ஸ்தாநத்தில் விவாஹத்தை மநு விதித்திருப்பதாகச் சொல்லுவதாலும், ஸத்ரீகளுக்கு விவாஹ ஸம்ஸ்காரம் அவச்யம் செய்ய வேண்டியதென்று வ்யக்தமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

மநு ஸ்மருதியில், யதா காலத்தில் உபநயநம் செய்து கொள்ளாத த்விஜனைக் குறித்து 'அத ஊர்த்வம் த்ரயோऽப்யேதே யதாகாலமஸம்ஸ்க்ருதா:। ஸாவித்ரீபதிதா வ்ராத்யா பவந்த்யார்யவிகர்ஹிதா:॥ நைதைரபூதைர்விதிவதாபத்யபி ஹி கர்ஹிசித்। ப்ராஹ்மாந்யௌநாம்ச்ச ஸம்பந்தாநாசரேத்ப்ராஹ்மண: ஸஹ॥' என்று வேதாத்யநம் செய்துகொள்வது பெண்களைக் கொடுத்து வாங்குவது முதலான ஸம்பந்தங்களை ப்ராஹ்மணன் செய்துகொள்ளக்கூடாதென்றும், மேல்படி உபநயநம் செய்துகொள்ளாத த்விஜர்கள் வ்ராத்யர்களென்றும் சொல்லி யிருப்பதாலும், மேல்படி வ்ராத்யதையை யாஜ்ஞவல்க்யர் உபபாதகமென்று சொல்லி, அதற்கு ப்ராயச்சித்தத்தை 'உபபாதகசுத்திஸ்ஸ்யாதேவம் சாந்த்ராயணேந வா। பயஸா வாபி மாஸேந பராகேணாதவா புந:॥' என்கிற வசநங்களினால் சாந்த்ராயண வ்ரதம் அநுஷ்டிப்பது, ஒரு மாதம் பயோவ்ரதமாக இருப்பது, பராகமென்கிற க்ருச்ரத்தை அநுஷ்டிப்பது முதலியன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். மேல்படி ப்ராயச்சித்தங்கள் 'ஸ்த்ரீணாமுபநயநஸ்தாநே விவாஹம் மநுரப்ரவீத்' என்கிற வசநத்தின்படியே ஸ்த்ரீகளுக்கு உபநயந ஸ்தாநத்தில் விஹிதமான விவாஹத்தை உசித காலத்தில் செய்யாதபொழுது அதிதேசத்தினால் வருகிறபடியால் மேற்படி ஸ்த்ரீகளுக்கு இவ்வுலகத்தில்

பந்து பரிபாலநத்தை இழந்துபோவது முதலிய ப்ரத்யவாயங்களும் பர லோகத்திலும் யதா சாஸ்த்ரம் நரகம் முதலிய ப்ரத்ய வாயங்களும் ஸம்பா விதங்களாகும்.

ப்ராஹ்மசாரியான புருஷ விஷயத்தில், 'மஹாபுத்ரோபி ஹ்யவ்ருதிக: கந்யாதாரவிமுகம் । ப்ரஹ்மசர்யேணவா காலம் நயேத் ஸம்ஸக்தோ வாபவர்க்கம் । வைவாஹிகோ வாபி ஸதேத் வநப்ரஸ்தாச்ரமே ஸ்திதா ॥' என்று வ்யாஸாதிகள் புருஷனுக்கு இஷ்டமிருந்தால். அவன் விவாஹத்தைச் செய்து கொள்ளலாம், இல்லாவிட்டால் விட்டுவிடலாமென்று சொல்லியிருப் பதுபோல ஸ்த்ரீகள் விஷயத்திலும் அவர்கள்விவாஹத்தை இஷ்டமிருந்தால் செய்து கொள்ளலாம் இல்லாவிட்டால் விட்டு விடலாமென்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணமில்லை.

ஹாரீத ஸ்ம்ருதியில், 'த்விவிதா: ஸ்த்ரிய: ப்ரஹ்மவாதிந்ய: ஸத்யோவத்வச்ச தத்ர ப்ரஹ்மவாதிநீநாம் உபநயநம் அக்நீந்தநம் ஸ்வக்ருஹே பிக்ஷாசர்யா ச, ஸத்யோவதூநாம் து உபஸ்திதே விவாஹே கதஞ்சித் உபநயநமாத்ரம் க்ருத்வா விவாஹ: கார்ய:' 'பிதா பித்ருவ்யோ ப்ராதா வா நைநாமத்யாபயேத் பர:। ஸ்வக்ருஹே சைவ கந்யாயா: பைக்ஷசர்யா விதீயதே ॥ வர்ஜயேதஜிநம் சீரம் ஜடாதாரணமேவ ச' என்கிற வாக்யங்களினால் ஸ்த்ரீகள் விவாஹமில்லாம லிருக்கலாமென்று சொல்லியிருப்பது யுகாந்தர விஷயம்; இந்தக் கலியுகத்தில் அது கூடாதென்கிற விஷயத்தை 'புரா கல்பே து நாரீணாம் மௌஞ்ஜீபந்தநமிஷ்யதே । அத்யாபநம் ச வேதாநாம் ஸாவித்ரீ வசநம் ததா' என்கிற யம ஸ்ம்ருத்யாதி வசநங்களை அநுஸரித்துப் பராசர மாதவீயம் நிர்ணயஸிந்து வர்ணாச்ரம காண்டம் முதலிய க்ரந்தங் களில் நிச்சயித்திருப்பதால், இக்கலியுகத்தில் ஸ்த்ரீகள் விவாஹம் செய்து கொள்ளாமலிருப்பதற்கு மேற்படி ஹாரீத ஸ்ம்ருதி வாக்யம் ப்ரமாணமாகாது. ஆகையால் ஸ்த்ரீகளுக்குச் சாஸ்த்ர விஹித காலத்தில் விவாஹ ஸம்ஸ் காரம் செய்தே தீரவேண்டு மென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

விவாஹம் ஸ்த்ரீகளுக்கு எட்டாவது வயதில் செய்வது தான் முக்ய மாகும். 'உபாயநோதித: கார்ய: ஸ்த்ரீணாம் உத்வாஹ கர்மணி । ஸ்த்ரீணாம் உபநயஸ்தாநே விவாஹம் மநுரப்ரவீத் ॥ விவாஹஞ்சோபநயநம் ஸ்த்ரீணாம் ஆஹ பிதாமஹ: । தஸ்மாத் கர்பாஷ்டம: ச்ரேஷ்ட: ஜந்மதோவாஷ்டவத்ஸர: ॥ விவாஹஸ்த்வஷ்டவர்ஷாயா: கந்யாயாஸ்து ப்ரசஸ்யதே ॥' என்கிற வ்யாக்ரபாத யம ஸம்வர்த்தாதி ருஷிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளில், 'அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மண

முபநயீத' என்று வேதத்தில் ப்ராஹ்மணனுடைய உபநயநத்திற்கு முக்ய காலமாகச் சொன்ன எட்டாவது வயதையே ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹ கால மாகச் சொல்லியிருப்பதோடு, 'அஷ்டம: ச்ரேஷ்ட:' என்றும், 'ப்ரசஸ்யதே' என்றும் வ்யக்தமாக ஸ்த்ரீகளுக்கு எட்டாவது வயதே விவாஹத்திற்கு முக்ய காலமென்று சொல்லியிருப்பதாலும் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இது எல்லா ஜாதி ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸமாந மென்கிற விஷயமும், 'ஸர்வேஷாம் வர்ணாநாமபி விவாஹஸ்த்வாஷ்டவார்ஷிக:' என்கிற பாரத வாக்யத்தினால் ஏற்படுகிறது. ஸ்த்ரீகளுடைய விவாஹத்திற்கு முக்ய காலமானது எட்டா வது வயது என்பதும், ஒன்பது பத்தாவது வயது வரையில் ஸ்த்ரீகளுடைய விவாஹத்திற்குக் கௌண கால மென்பதும், 'அஷ்டவர்ஷா பவேத் கௌரீ நவவர்ஷா து ரோஹிணீ । தசவர்ஷா பவேத்கந்யா அத ஊர்த்வம் ரஜஸ்வலா ॥ கௌரீம் ததந் நாகப்ருஷ்டம் வைகுண்டம் ரோஹிணீம் ததத் । கந்யாம் தத ப்ரஹ்மலோகம் ரௌரவம் து ரஜஸ்வலாம் ॥' என்கிற ப்ருஹஸ்பதி யமாதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஒன்பதாவது பத்தாவது வயதுள்ள ஸ்த்ரீகளுக்கு 'ரோஹிணீ' 'கந்யா' என்று பெயரிட்டு, அவர்களைத் தாநம் செய்கிறவனுக்குப் புண்ய லோக ப்ராப்தி ரூப பலங்களைச் சொல்லி யிருப்பதால், ஸ்த்ரீகளுடைய ஒன்பதாது பத்தாவது வயதில் விவாஹம் செய்வதும் சாஸ்த்ர ஸம்மதமான கௌண கால மென்பது நிச்சயம்.

பதினோராவது வயது முதல் ஸ்த்ரீகளுடைய விவாஹமானது சாஸ்த்ர ஸம்மதமன்று. 'அத ஊர்த்வம் ரஜஸ்வலா' என்று பதினொரு வயது முதல் ஸ்த்ரீகளுக்கு 'ரஜஸ்வலை' என்று பெயர். அவளைத் தாநம் செய்தவ னுக்கு 'ரௌரவம் து ரஜஸ்வலாம்' என்று ரௌரவ நரக ப்ராப்தியைச் சொல்லி யிருப்பதால் பதினோராவது வயதில் ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹம் செய்வது சாஸ்த்ர ஸம்மதமல்ல வென்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

இப்படி ப்ருஹஸ்பதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் 'அஷ்டவர்ஷா' என்கிற முதல் ச்லோகத்தில் 8, 9, 10 ஆவது வயதுள்ள ஸ்த்ரீகளுக்குக் 'கௌரீ' 'ரோஹிணீ' 'கந்யா' என்றும், பதினோராவது வயது முதல் ஸ்த்ரீகளுக்கு 'ரஜஸ் வலை' என்றும் பெயரிட்டு, இந்த ஸ்த்ரீகளைத் தாநம் செய்தவனுக்குப் பலங்களைச் சொல்லுமிடத்தில், 'ரௌரவம் து ரஜஸ்வலாம்' என்று அந்தப் பதினோராவது வயது ஸ்த்ரீகளைத் தாநம் செய்தவனுக்கு நரகம் வருமென்று அடுத்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதால், இதற்கு விருத்தமாக வயதை அநா தரித்து, ருதுவாகும் வரையில் ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹம் செய்வது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகு மென்று சிலர் சொல்வது ப்ரமாணமாகாது. இது ப்ரமாண

மானல் பதினெட்டாவது வயது வரையிலும் கூட இக்காலத்திலும் ருதுவாகாத பெண்களை நாம் பார்ப்பதால்; அந்த விஷயத்தில் பதினெட்டாவது வயது ஸ்த்ரீகளுடைய விவாஹம் கூட சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகு மென்று சொல்ல ப்ரஸங்கிக்கும். அது இஷ்ட ப்ரஸங்க மென்றால் 'அநக்நிகாப்ரதாநம் து ஸர்துகா ந ப்ரஶஸ்யதே' என்றும், 'கந்யா த்வாதஶவர்ஷாணி யாऽப்ரதத்தா க்ருஹே வஸேத்। ப்ரஹ்மஹத்யா பிதுஸ்தஸ்யா: ஸா கந்யா வரயேத் ஸ்வயம்' என்றும், 'ப்ராப்தே து த்வாதஶே வர்ஷே ய: கந்யாம் ந ப்ரயச்சதி। மாஸி மாஸி ரஜஸ்தஸ்யா: பிதா பிபதி ஶோணிதம்' என்றும், ருதுவைக் குறிப்பிடாமல் வயதை மாத்ரம் குறிப்பிட்டுப் பத்தாவது வயதிற்குள் ஸ்த்ரீகளைத் தாநம் செய்யாதவனுக்கு ப்ரூணஹத்யாதி ப்ரத்யவாயத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்கள் விரோதிக்கும். இதனால், 'ப்ராப்தே து த்வாதஶே வர்ஷே ய: கந்யாம் ந ப்ரயச்சதி। மாஸி மாஸி ரஜஸ்தஸ்யா: பிதா பிபதி ஶோணிதம்॥', 'கந்யா த்வாதஶவர்ஷாணி யாऽப்ரதத்தா க்ருஹே வஸேத்। ப்ரஹ்மஹத்யா பிதுஸ்தஸ்யா: ஸா கந்யா வரயேத் ஸ்வயம்॥' என்னும் வசநங்களில் பன்னிரண்டாவது வயதில் கந்யகையைத் தாநம் செய்யாதவனுக்கு ப்ரத்யவாயத்தைச் சொல்லுவதால், பதினோராவது வயது முடிவு வரையில் ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹம் செய்வது சாஸ்த்ர ஸம்மதமென்று சிலர் சொல்வதும் அநுசிதமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. 'தஶவர்ஷா' என்பது முதலான கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வசநங்களில் பத்தாவது வயதிற்குமேல் ஸ்த்ரீகளுக்கு ரஜஸ்வலை என்று பெயராதலால், அவளைத் தாநம் செய்தவனுக்கு ரௌரவ நரகம் வருகிறதென்று சொல்லியிருக்கிறபடியாலும், ஸ்ரீதரீயத்தில், 'அநக்நிகாப்ரதாநம் து ஸர்துகா ந ப்ரஶஸ்யதே। ததஸ்து வ்ருஷலீ ஸா ஸ்யாத் ஸா ஹ்யயோநிஷ்டதூஷிதா। தத்பதிர்வ்ருஷலீபதி: பஹிஷ்கார்ய: ஸர்வகர்மஸு॥' என்கிற வசநத்தினால் பதினோராவது வயது முதற்கொண்டே ஸ்த்ரீகளுக்கு 'ஸர்துகா' (ருதுவோடு கூடினவள்) என்று பெயரிட்டு அவளை விவாஹம் செய்துகொண்டவனை ஸர்வ கர்மங்களுக்கும் அநர்ஹன் என்று தூஷித்திருப்பதால் பதினோராவது வயது முதல் ஸ்த்ரீகளுடைய விவாஹம் எப்படி சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகும்? ஆகையினால் 'ப்ராப்தே' என்பது முதலான வாக்யங்கள் பன்னிரண்டாவது வயதில் ஸ்த்ரீகளைத் தாநம் செய்தவனுக்குத் தேஹம் போன பிறகு லோகாந்தரத்தில் சோணித பாநம் முதலான ப்ரத்யவாய விசேஷத்தைச் சொல்ல வந்ததே யல்லது பதினோராவது வயது வரையில் விவாஹத்திற்குச் சாஸ்த்ர ஸம்மதியைச் சொல்ல வந்ததல்ல. இந்த விஷயத்தைத் தசநிர்ணயத்தில் ஸ்ரீவைதிக ஸார்வபௌமர் வ்யக்தமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் உதாஹரித்திருக்கிறார்.

இதனால் 'உபநயநோதித: கால: ஸ்த்ரீணாமுத்வாஹகர்மணி। ஸ்த்ரீணாம் ...வ்யவஹாரே விவாஹஸ்த்ரீவிதிஸ்॥' என்பது முதலான வ்யாக்ரபாதாதி வசநங்களினால் புருஷனுடைய உபநயந காலமே ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹ காலமாய் ஏற்படுகிறது. 'ஆஷோடஶாத் ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸாவித்ரீ நாதிவர்ததே' என்று மநுஸ்ம்ருதியில் பதினாறாவது வயது வரையில் ப்ராஹ்மணபுருஷனுடைய உபநயநத்திற்குக் கௌணகாலம் சொல்லியிருப்பதால் மேற்படி ஸ்த்ரீகளுக்கு உபநயந ஸ்தாநாபந்நமான விவாஹத்தை மேற்படி பதினாறாவது வயது வரையிலும் செய்யலாமென்று சிலர் சொல்வதும் ப்ரமாண மாகாதென்று நிச்சயிக்கிறோம். அப்படியானால் கீழ் உதாஹரித்த நிஷேத வாக்யங்களுக்கு விரோத முண்டாகு மல்லவா? மநு ஸ்ம்ருதியில் 'த்ரிம்ஶத்வர்ஷோ வஹேத் கந்யாம் ஹ்ருத்யாம் த்வாதஶவார்ஷிகீம்' என்பது முதலான வாக்யங்களினால் பன்னிரண்டு வயதுள்ள ஸ்த்ரீகளுக்குங்கூட விவாஹம் ஸம்மதமாகச் சொல்லியிருப்பதும் ப்ராஹ்மண ஜாதி கந்யகையைத்தவிர மற்ற ஜாதி ஸ்த்ரீ விஷய மென்றே நிச்சயிக்க வேண்டும். கீழ் உதாஹரித்த 'ஸப்தவர்ஷா பவேத் கௌரீ நவவர்ஷா து ரோஹிணீ। தஶவர்ஷா பவேத் கந்யா அத ஊர்த்வம் ரஜஸ்வலா॥' 'அநக்நிகாப்ரதாநம் து ஸர்துகா ந ப்ரஶஸ்யதே।' என்றும், பதினோராவது வயது முதல் ஸ்த்ரீகளுக்கு 'ரஜஸ்வலை' என்று பெயரிட்டு 'யஸ்தாம் ஸமுத்வஹேத் கந்யாம் ப்ராஹ்மணோ மதமோஹித:' என்பது முதலான வாக்யங்களிலும ப்ராஹ்மணனுக்கே, மேற்படி ஸ்த்ரீகளுடைய விவாஹத்தில் அஸம்பாஷ்யத்வ அபாங்க்தேயத்வாதிகளைச் சொல்லியிருப்பதாலும் இதைப்போலப் பன்னிரண்டு வயதுள்ள கந்யகையை க்ஷத்ரியன் பண்ணிக்கொள்ளக் கூடாதென்று சொல்லுகிற வசநங்களைக் காணாமையாலும், ருதுமதியான சகுந்தளாதி விவாஹத்தை மஹாதார்மிகனான துஷ்யந்தாதி ஸம்ப்ரவீத்த க்ஷத்ரியன் செய்துகொண்டதை லோகத்தில் ஒருவரும் நிந்திக்கக் காணாமையாலும், புராணாதிகளில் 'ந ஶூத்ராயா: ஸ்ம்ருத: கால: ந ச யஜ்ஞவிதி: க்வசித்' என்று ப்ராஹ்மணாதி விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிற கால தர்ம நியமங்கள் சூத்ர ஸ்த்ரீகளுக்குச் சொல்லப்படவில்லை யென்றிருப்பதாலும், பதினொரு வயதுக்கு மேல் விவாஹம் செய்யக்கூடாது என்பது முதலான கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட கால நியமங்கள் ப்ராஹ்மணமாத்ர விஷயங்கள் என்று சொல்வதே உசிதமாகும்.

இதைப்போலவே 'ஷடாநுபூர்வ்யா விப்ரஸ்ய' என்று மநு ஸ்ம்ருதியில் ப்ராஹ்மணனும் காந்தர்வ விவாஹம் செய்துகொள்ளலாமென்று எழுதியிருப்பதால், ருதுமதீ விவாஹத்தை ப்ராஹ்மணன் செய்துகொள்வதும் தர்ம்யமாகுமென்று சிலர் சொல்வதும் யுகாந்தர விஷயம். பாரதம் ஆதிபர்வத்தில், 'விவாஹோ ப்ராஹ்மணாநாம் து மாஸலேயா தைவயாதி'

க:' என்றும், 'மாஸவேத்ரண விவாஹேத ந ஶூத்ராம்' என்றும் ப்ராஹ்மணன் காந்தர்வ விவாஹம் செய்துகொள்ளக்கூடாதென்று பராசரர் நிஷேதித்திருப்பதால், 'கலௌ பாராஶரா: ஸ்ம்ருதா:' என்கிறபடியே இந்தக் கலியுகத்திற்காகவே ப்ரமாணமென்று சொல்லப்பட்ட பராசர வாக்யத்திற்கு விருத்தமாக் கீழ்ச்சொன்ன மநு ஸ்ம்ருதி வசனம் 'க்ருதே து மாநவா தர்மா: த்ரேதாயாம் கௌதமா: ஸ்ம்ருதா:। த்வாபரே ஶங்கலிகிதா: கலௌ பாராஶரா: ஸ்ம்ருதா:॥' என்கிறபடியே க்ருத யுகத்திற்கு ப்ரமாணமாகுமே யல்லது இக்கலி யுகத்திற்கு ப்ரமாணமாகாது. ஆகையால், ஸ்ரீனிவாஸாத்வரீந்த்ர ஸூக்தி காம்க்ஷித விதிஸாரஸம்' 'ஸவம் ஜாவதாம் வர்ஷம் தாவதேதத் கலாயத। தத்ராதாம் ஸம்ஸ்கீம் விதாதாம் உதஹ்ராயம் ஹ்ரவோஸ்மீதி' என்பது முதலான ருதுமதீ விவாஹத்தைச் சொல்லுகிற வசனங்களும் பூர்வோக்த வசனங்களுக்கு விரோதமில்லாதபடி ப்ராஹ்மணேதர விஷயங்களென்றாவது யுகாந்தர விஷயங்களென்றாவது வ்யவஸ்தாபநீயங்கள்.

அப்படியே கண்டபூஷணத்தில் 'ஸவர்ணாதிபேத' என்றாரம்பித்து 'ஸவம் ஜகாதிபவயஜ்ஞாம் கந்யாம் நிஶாத: விதாராஸ்வ அஷ்டம் வா கந்யா ஏதாஜோதிஷிரவி தேயா' என்பது முதலான வசனங்களினால் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பதினொரு வயதில் விவாஹத்தை அங்கீகரித்திருப்பதும், பத்தாவது வயதின் கடைசியிற் செய்வதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த விவாஹம் தைவிகமான வ்யாதி முதலியவற்றால் விக்நிதமான விஷயத்தில் பதினொராவது வயதின் ஆரம்பத்திலும் செய்வது ஆபத் கல்பமாகச் சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமென்று சொன்னபடி. அப்படியில்லாத பக்ஷத்தில் தசநிர்ணயாதிகளில் பத்தாவது வயதிற்குமேல் ப்ராஹ்மண கந்யகையின் விவாஹம் நிஷித்தமென்று நிர்ணயித்திருப்பதற்கு விருத்தமாக ஒரே க்ரந்த கர்த்தா மற்றொரு க்ரந்தத்தில் பதினொரு வயதிலும் விவாஹத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறார் என்று சொல்வது அஸங்கதமாகுமன்றோ? ஆகையினால் ஸர்வ ஜாதி ஸ்த்ரீகளுக்கும் எட்டு வயதில் விவாஹம் செய்வதே முக்ய கல்பமென்றும், ஒன்பதாவது பத்தாவது வயதில் விவாஹத்தைச் செய்வது கௌணமென்றும், அதற்கு மேல் ப்ராஹ்மண கந்யகை விஷயத்தில் பதினொராவது வயதின் ஆரம்பத்தில் விவாஹம் செய்வது அத்யந்த ஆபத் கல்பமென்றும், அதற்குமேல் செய்வது நிஷித்தமென்றும், யுகாந்தர விஷயமென்றும், க்ஷத்ரியாதி ஸ்த்ரீ விஷயத்திலும் பன்னிரண்டாவது வயது முதல் விவாஹம் செய்வதும் ருதுமதியான பிறகு விவாஹம் செய்வதும் கௌணதர கௌணதமங்கள் என்பதும் சாஸ்த்ர ஸம்மதமான விஷயங்களென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. (தொடரும்)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1)

ஆபத் கால முறை.

ஸ்ரீ. வே தீ. ஸம்பாதகருக்கு.—

சில நாட்களாக இந்தத் தீபிகை மூலம் ப்ராஹ்மணர்களின் தத்கால நிலைமையை விசாரித்துச் சில ஸாதுக்கள் அநுதாபப்பட்டு வருவது தீபிகாபிமானிகளனைவர்க்கும் தெரிந்த விஷயம். ஸர்வ லோக சரண்யன் தன் லீலார்த்தமாகக் கொண்டு இவ்விபூதியை யதேச்சம் நியமித்து நடத்தி வருவதில், சில 'மஹாத்மாக்களும்' 'லோக பந்துக்களும் "பண்டிதர்களும்' ஜந்மாந்தர கர்ம பலமாக இந்த லோகத்தில் ஒரு பதவி பெற்று பாமர ரஞ்ஜகமாக சாஸ்த்ரார்த்தங்களை உண்டாக்கி, குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டி இருவரும் கடைசியாகப் படுகுழியை நாடி விரைந்தோடுவது போல த்வரியா நின்றால், இதுவும் அவர்கள் கர்மாநுகுணமான சரண்ய ஸங்கல்பமே அன்றோ? பரம பாகவதனும் ராஜகுல பூஷணனுமான பரீக்ஷித் ப்ரபு கலி புருஷனை நிக்ரஹித்துப் போர, அந்தக் கலி புருஷன் சரணாகதனாய் "காப்பாற்று காப்பாற்று' என்று கை கூப்பி நிற்குமளவில், அந்த ப்ரபு அவனுக்கு ப்ராண பிக்ஷை தந்ததோடல்லாமல், அவன் ப்ரார்த்தனையை அநுஸரித்து, த்யூதம் பாநம் முதலிய சில ஸ்தானங்களை அவனுக்கு இருப்பிடமாகக் கல்பித்தும் கொடுத்தார். பாம்புக்கு இடம் கொடுத்தாற் போல ஆகிவிட்டது இந்த அஸ்தாந காருண்யம். பின்னும் அவனை அடக்கி ஆளும் தீர புருஷன் செங்கோல் எடுக்கும் காலன்றோ அவன் ஒடுக்கமுற்று அடங்குவது?

இதற்கு மாறாக எங்கும் கலி புருஷனுக்கு வாஸ ஸ்தானங்கள் அஸங்க்யேயங்களாக இப்பொழுது ஏற்பட்டு வருகின்றன; கை நழுவும் போலிருந்த ஏகசக்ராதிபத்யம் அவனுக்குத் தன்னடைய கிடைக்கின்றது. வேத பாஹ்யர்களாயும், பகவத் பக்தி வர்ஜிதராயும், ஸர்வதர்ம பஹிஷ்க்ருதராயும், ஆஹார நித்ராதிகளில் அஸங்குசித ப்ரவ்ருத்தி உள்ளவர்களாயும், ஸாதுக்களுக்குக் கொடுமையையே விளைவிப்பவர்களாயும் இருக்கும் பல ப்ரபுக்கள் கலி புருஷன் செங்கோலை தீவ்ரமாக வ்ருத்தி பண்ணிக் கொண்டு வருவதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். அபலைகள் ராஜ்யாதிகாரங்களை வஹிப்பதும், ஜ்ஞாந சூந்யர்கள் ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களை ஆக்ஷேபித்து விஞ்சுவதும், சாஸ்த்ர ஸம்மதமான விவாஹங்கள் உபருத்தங்களாய் சாஸ்த்ர கர்ஹிதங்களான விதவா விவாஹம் முதலியவை ஓங்குவதும், இவை யெல்லாம் கலியின் செங்கோலுடைய லக்ஷணங்களல்லவா? இவை யெல்லாவற்றையும் முன்னின்று நடத்தி வைக்கும் பெரியோர்கள் ப்ராயேண நம்மவர்களே. அவர்கள், காலசோதிதர்களாய், சாஸ்த்ரீய விஷயங்களில்

வைமுக்யத்தைக்கொள்வதுடன், பகவத் பாகவத விஷயத்தில் த்வேஷ புத்தியையும் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்களை அந்த மார்க்கத்திலிருந்து மீட்கத் தேடுவது வ்யர்த்தமே யாகும்.

இந்தத் துர்த்தசையில் நாம் செய்யவேண்டுவது யாது? இந்த அஸாதுக்களுடன் சர்ச்சாவு முதலியது செய்வதை நிறுத்தி, கேவலம் ஸத்வத்தைக் கைப்பற்றி தாந்தர்களாய் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் லயித்த மனத்துடன் இருப்பதே நமக்கு உசிதமான மார்க்கமென்று தோன்றுகிறது. தீபிகை முதலிய பத்ரிகா மூலமாக, சரண்யன் தின்கழல் சேரும் பக்தியை ஊட்டக்கூடிய அப்பெருமானது குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸரளமான நடையில் அடிக்கடிப் பராமர்சித்து வந்தால் இன்னும் வக தவறுமலிருக்கும் சிலர்களாவது ஒரு கால் அது வழியால் அச்சரண்யனிடம் அபிநிவேசம் பெற்று அவன் மாகத்தில் அகப்பட்டு உஜ்ஜீவநத்தைப் பெறுவார்களோ என்பது நமது ப்ரத்யாசை. இது ஒன்றைத் தவிர்த்து வேறு உசிதமான உபாய மொன்றும் நமக்குத் தோன்றவில்லை. கேவலம் சிந்தாக்ராந்தர்களாய் வருந்துவதும் சரண்யனுடையத் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாக மாட்டாது. நம்முடைய உபாயங்க ளெல்லாவற்றையும் கடந்து கால வைபரீத்யத்தால் தூர்த்தர்கள் ப்ரபலிக்க நேரிடினும், 'எல்லையில்லா தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்'' ரக்ஷணார்த்தமாகவே எப்பொழுதும் கைக்கழலா நேமியானாய் வீற்றிருக்கும் சரண்யன் ஒரு பொழுதும் நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்து விடான். மஹத்தான ஆபத் ஸம்ப்ராப்தமான இத்தருணத்தில் அகாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்யனுடைய திருவடிச்சீர்மையைத் தவிர்த்து வேறு நிஸ்ஸம்சயமான உபாய மில்லாததால், அவனுடைய ஸௌலப்யாதி குணங்களை விஸ்தரேண பெரியோர்களிடமிருந்து தீபிகை மூலம் அடியேனும் கேட்டு ஆநந்திக்கலா மென்னு மவாவுடன் இந்த விண்ணப்பத்தைச் செய்து கொண்டேன். இதனால் ஏற்படும் அபராதங்க ளெல்லாவற்றையும் காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வர்களாய் பெரியோர்க ளெல்லாரும் க்ஷமித்தருளி, என் கருத்தறிந்து அடியேனை அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

லாபான், ஷில்லாங்
14—7—1929

ஏ. எஸ். சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார்.

(2)

உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தந ஸபை, பங்களூர்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகருக்கு.—

சென்ற மேமீ 12உ ஸாயம் நாலரை மணிக்கு, பங்களூர் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தந ஸபையின் இருபத்தெட்டாவது வார்ஷிக ஸங்கம், மேல்கோட்டை ஸ்ரீ நாராயணப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் நடைபெற்றது. பரம ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யராய் எழுந்தருளி இருக்கும் ராயம்பேட்டை ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ தேசிகன் அந்த ஸங்கத்தின் அத்யக்ஷத்வத்தை வஹித்தார். பாரிதோஷிகங்கள் கொடுக்கும் காலத்தில்

அநேக புமான்களும் ஸ்வல்ப ஸ்த்ரீகளும் அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்தார்கள். ஸங்கத்தை அலங்கரித்த வித்வான்களுள் முக்யமானவர்களுடைய நாமதேயங்கள்.—

1. மஹாமஹோபாத்யாயர் பண்டித ரத்நம் மஹாவித்வான் லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி

வித்வான் டி. ஏ. எம்பெருமானார் ஸ்வாமி, ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் அத்யக்ஷர்
,, ஜயராம வெங்கடாசார்ய ஸ்வாமி
,, தே. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி
,, புரோஹித திருநாராயண ஐயங்கார் ஸ்வாமி
,, ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்ய ஸ்வாமி
,, ஜநார்த்தந ஐயங்கார் ஸ்வாமி
,, ஸாங்க்யதீர்த்த ஜ. வெங்கடாசார்ய ஸ்வாமி
,, ஸ்ரீநிவாஸ கோவிந்தய்யங்கார் ஸ்வாமி
,, திருவாய்மொழி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி
,, அக்காகண்ணி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி
,, கூரம் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி

அநேக ஆஸ்திக லௌகிக அதிகாரிகளும் க்ருபையுடன் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் இதற்காக எழுந்தருளி இருந்தார்கள். ஸபையின் கார்யதர்சியாகிற ராவ் பஹதூர் ஆர். நரஸிம்ஹாசார்யரால் வார்ஷிக அறிக்கை படிக்கப்பட்ட பிறகு, ஸபையின் பரீக்ஷையில் நிஷ்பத்தி அடைந்த பரீக்ஷிதர்களுக்குப் பாரிதோஷிகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. 36 வித்யார்த்திகள் பரீக்ஷையில் அங்கயித்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் வேதாந்த உத்தம பரீக்ஷையிலும், ஒருவர் வேதாந்த மத்யமத்திலும், எட்டுப் பெயர்கள் திவ்ய ப்ரபந்தத்திலும், ஒருவர் வேதத்திலும், இருபத்திரண்டு பெயர்கள் ப்ரவேசக பரீக்ஷையிலும் தேறினார்கள். மொத்தம் ரூ. 519 பாரிதோஷிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. ஸபையின் பரீக்ஷையை உத்தேசித்து வித்யார்த்திகளுக்கு ப்ரவசநம் செய்த மூன்று ப்ரவசநாதிகளுக்கும் ஸம்பாவனை செய்யப்பட்டது. சென்னை ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஸ்ரீ.வி.ரங்கநாதம் செட்டியார் அவர்களால் புஸ்தகரூபமான பாரிதோஷிகமும், ஸ்ரீ. உப எம்.கே. அநந்தாழ்வார் ஸ்வாமியால் ஸ்ரீ செல்வப்பிள்ளைப் பெருமாளின் படங்களுள் இருபதினைந்து ப்ரதிகளும் வித்யார்த்திகளுக்குக் கொடுக்கப் ட்டன. பாரிதோஷிக ப்ரதாநம் முடிந்தவுடன் அநேக பண்டித உபந்யாஸங்கள் நடந்தன. ஸங்கத்தின் அத்யக்ஷத்வத்தை வஹித்த ஸ்வாமிக்கு க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணமும் மைஸூர் மஹாராஜர் அவர்களுக்கு மங்கள ப்ரார்த்தனையும் நடந்த பிறகு ஸங்கம் கலைந்தது.

மல்லேச்வரம், பங்களூர்,
14—5—1929.

ஆர். நரஸிம்ஹாசார்யர்.

[இந்தக் கடிதத்தை சென்ற மே மாஸத்திலேயே நாம் வரப்பெற்றோம். ஆனால், அநேக ப்ரதிபந்தகங்களால் அதன் முத்ரணம் இவ்வளவு காலம் விளம்பித்துவிட்டது. இதைப் பற்றி நாம் ஹார்த்தமாக சோகிக்கிறோம். ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகன்.]

(3)

பிழை திருத்தம்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகருக்கு :—

(1) சென்ற ஆனி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் க்ருத்திகா தீபோத்ஸவ விசாரத்தில் 258-வது பக்கம் 30-வது வரியில் 'வரௌஷதி' என்பது 'ஸவரௌ நிவஸே' என்று இருக்க வேண்டும்.

(2) சென்ற ஆடி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் உபாகர்ம விசாரத்தில் 291-வது பக்கம் 22-வது வரியில் 'மல மாஸ ம்ருத ப்ரதமாப்திக' என்பது 'மலமாஸ ம்ருத ப்ரத்யாப்திக' என்று இருக்கவேண்டும்; 'சாந்த்ர மாஸ ம்ருத ப்ரத்யாப்திக விஷயத்தில் போலவும்' என்பது அவ்விடத்தில் சேர்க்கப்படவும் வேண்டும்.

(3) அதே ஸஞ்சிகையில் 292-வது பக்கம் 13-வது வரியில் 'ஸம்ஸர்ப்பத்திலும்' என்பது 'ஸர்வத்திலும்' என்றும், 293-வது பக்கம் 17-வது வரியில் 'வ்ருத்தாவமழ' என்பது 'வ்ருத்தாவமழ' என்றும் இருக்கவேண்டும்.

மதுராந்தகம் ஆவணி 1உ } கருடபுரம் தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சம்.

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யம்.

திவான்பஹதூர் ஸ்ரீ. உப. வி. கெ. ராமாநுஜாசார்யரால் செய்யப்பட்ட தமிழ் உரையுடன் கூடிய ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யத்தின் மூன்றாவது பாகம் வெளி வந்து விட்டது. இதனுடன் பாஷ்யம் முடிவு பெறுகிறபடியால் அதன் உரையும் முடிவடைந்து விட்டதென்றே நாம் நினைக்கிறோம். இத்தமிழ் உரை எழுதியதால், ஸ்ரீ. ராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்திற்கே ஓர் பேருதவியைச் செய்திருக்கிறார். இது, ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞான மில்லாதவர்களுக்கு பாஷ்யார்த்தத்தை அறிவிப்பதில் உபகாரகமாக இருப்பதுபோல, ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞானமுடையவர்களுக்கும் ஸந்தேஹ நிர்ணய அம்சத்தில் மிகவும் உபகரிக்கும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. பகவத்

பாஷ்யகாரரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் அர்த்தத்தை இந்த உரை உள்ளபடி சொல்லுகிறபடியாலும், வ்யங்க்யமான அர்த்த விசேஷங்களை பாஷ்யகாரருடைய ஹ்ருதயத்துக்கு ஒத்தபடி ப்ரகாசிப்பிக்கிறபடியாலும், இவையெல்லாவற்றையும் நாம் ப்ரதி தினம் பேசும் எளிதான தமிழ் நடையிலேயே விவரிக்கிறபடியாலும், இந்த க்ரந்தத்தை நாம் மிகவும் ஆதரிக்கிறோம். பாஷ்யத்தின் உரை மாத்ரமின்றிக்கே அநேக இடங்களில் இவர் ஒரு டிப்பணியும் எழுதி இருக்கிறார். அந்த டிப்பணி அதி ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் அர்த்தங்களை ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கும் தெளிய விளங்கும்படி விவரிப்பதுடன், அது அமாயமாகவும் சுத்தமான மநோ பாவத்துடனும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்து நாம் ஆநந்திக்கிறோம். இதற்கு நிதர்சநமாக ஓரிடத்தை மாத்ரம் நாம் சுட்டிக் காண்பிக்கத் துணிகின்றோம். பதினைந்தாவது அத்யாயம் இருபதாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்ய பங்க்தியாகிற "ஆத்மைகாகாரதாம் வயஸ்ய நெஷீ ருத்தாதந்ய ஷதி; வாஷ ஃஹ்ராவ:" என்னும் வாக்யத்தை விவரிக்குமிடத்தில், ஆத்ம விஷயகங்களான க்ரந்தங்களைப் படித்து ஆத்மாநுபவம் செய்து கொண்டிருப்பதாகத் தம்மை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சில வித்வாங்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:— "ஆத்ம விஷயமான புஸ்தகத்தைப் படிக்காதவர்கள் ஸம்ஸாரக் கவலையினால் எப்பொழுதும் வருத்தப்படுகிறார்கள். ஆத்மாவைப் பற்றின சாஸ்த்ரங்களைப் படித்த வித்வான்கள் ஸம்ஸாரக் கவலையினாலும், நான் படித்தவன் என்கிற எண்ணத்தினால் உண்டாகும் சண்டைகளாலும், அதற்குப் புஸ்தகம் எழுதுகிற ச்ரமங்களாலும் தொந்தரவுபடுகிறார்கள். படிக்காதவர்களும் படித்தவர்களும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியவில்லையே! ...இவ்வுலகத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர் அகப்படுவதே கருத்தம்; அப்படி அகப்பட்டாலும், இக்காலத்திய வித்வாங்கள் அவரை அறிந்ததாக நினைப்பதும் அவருடன் பழகுவதும் ஒருக்காலும் நடக்கவே நடக்கமாட்டாது. வித்வாங்களுக்குக் கோபம் பொறாமை முதலான ஸங்கதி போகாதவரையில் அவர்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும்...வித்வாங்கள் தங்களுடைய குற்றங்களைக் கவனிக்காத வரையில் அவர்கள் ஸுகத்தை அடையமாட்டார்கள்". இது நிஷ்கபடமான வார்த்தை. சுத்தமான மநோபாவத்துடன் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இந்த வார்த்தையை நமது வித்வாங்கள் கவனித்தல் வேண்டும். "அவிப்யவாதீ அவருதாதீ வக்தா ப்ரோதா அ ஷு—ஷு:". [இந்த ஸஞ்சிகையின் விலை அணா 12. அபேக்ஷிப்பவர்கள் "ஏ. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்யர், 16 பாட்ராசார்யர் தெரு, கும்பகோணம்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.]

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

யோऽந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஶக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஶ்ச ஹஸ்தசரணஶ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந்நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

ஸம்பாதகீயம்.

“ வரம் ஹுதவஹஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி: ”
ந வாஸ: ஸுமஹத்யோऽபி கேஶவவிமுகைர்ந்ருபி: ஸஹ ॥

விசித்ரமான ப்ரவாஹத்தை உடைய கர்ம கதியின் நடுவில், நமக்குச் சில ஸமயங்களில் விசேஷஜ்ஞர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கமும் மற்றும் சில ஸமயங்களில் அஜ்ஞர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கமும் நேர்கின்றன. விசேஷஜ்ஞர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கம் நேர்வது மிக ச்லாக்யம்; அஜ்ஞர்களுடன் கூடும்படி ஸம்பவிப்பதையும் நாம் ஒருவாறு பொறுத்துப் போகலாம். இவை இரண்டு மன்றிக்கே துராக்ரஹிகளாயுள்ள மூடர்களுடைய மத்யத்தில் வஸிக்கும்படிக்கும், கார்யாகார்யங்களில் அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டு வரும்படிக்கும், நமது க்ரூரமான கர்ம கதி நம்மைச் சில ஸமயங்களில் நயிப்பிக்கின்றதே! அது எவ்வாறு ஸஹ்யமாகும்?

அதர்மங்களின் வ்ருத்தி.

அம்மாதிரியான வ்யவஸ்தை, ஸநாதந தர்ம விச்வாஸிகளான நமக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கின்றது. சாஸ்த்ரங்களில் விச்வாஸமின்றிக்கு யுக்தி பலத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு தர்மாதர்ம நிர்ணயம் செய்ய ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஜநங்களால் நாம் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டிருக்கிறோம். அந்த ஜநங்கள் கேவலம் அறிவற்றவர்களாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்களை ஏதாவது ஒரு உபாயத்தால் ஸமீகரணம் செய்துகொண்டு நம்முடைய தர்மங்களுக்கு உபஹதி நேரவொட்டாமல் ஒருவாறு நாம் நடந்துவரக்கூடும்.

அவர்கள் அவ்விதம் அறிவற்றவர்களாக இல்லை; பால்யத்தில் ஸ்வல்ப புத்திப் பயிற்சியைப் பெற்று வயது வந்தபொழுது விதி வசத்தால் துராக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரமாகி, தமது புத்திக்கு எட்டின வகையில் யுக்தி விசாரம் செய்யச் சக்தியை உடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த யுக்தி தவறிப் போகக்கூடியது என்பதைத் அவர்கள் அறிகிறார்களில்லை; மற்றவர்களால் எடுத்து உரைக்கப்படும் உபபத்தி அநுபபத்திகளைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கவொட்டாமலும் அவர்களுடைய துராக்ரஹம் அவர்களைத் தடுக்கின்றது. “ தூஷ்ணீம் ” என்று அவர்கள் விஷயத்தில் நாம் உதாஸீநர்களாக வர்த்தித்து வருவோமென்றால் அதுவும் ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது. தமக்குத் தர்மமாகத் தோன்றும் அதர்மங்களைத் தாம் அநுஷ்டித்து வருவது மாத்ரமின்றிக்கே, மற்றவர்களையும் அவைகளைத் தர்மமென்று அநுஷ்டித்து வரும்படி பலாத்கரிக்கவும், அவர்கள் புகுகிறார்கள். அதை நாம் எப்படி ஸஹிக்கக்கூடும்?

இதற்கு நிதர்சநமாக அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுள் ஒன்றை மாத்ரம் நாம் இவ்விடத்தில் கூறுவோம். அவர்களுடைய யுக்தியின் ப்ரகாரம், கந்யகைகளுக்குச் சாஸ்த்ரோக்தமான வயஸ்ஸில் விவாஹம் செய்வது நிந்திக்கத்தக்க கார்யமாம். அப்படி யாராவது விவாஹத்தைச் செய்வித்தால், அதைச் செய்விக்கிறவன் ராஜதண்டனைக்குப் பாத்ரமாகவேண்டுமாம். இவ்விதம் ஒரு சட்டத்தை ஏற்படுத்த அவர்கள் மஹத்தான ப்ரயத்நத்தைச் செய்து வருவது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ப்ராயேண இன்னும் இரண்டொரு தினங்களுக்குள்ளாக அது சட்டமாகவும் பரிணமித்து விடலாம். அப்பொழுது, நாம் ராஜாஜ்ஞைக்கு உட்பட்டு நமது கந்யகைகளுக்கு அவர்கள் ப்ரௌடைகளான பிறகு விவாஹத்தைச் செய்து வைப்பதான அதர்ம கார்யத்தையாவது செய்யவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் ராஜாஜ்ஞையை மீறி கந்யகைகளுக்குச் சாஸ்த்ரோக்தமான வயஸ்ஸில் விவாஹத்தைச் செய்வித்து, ராஜாஜ்ஞையை மீறினதற்காகக் காராக்ருஹத்திற்காவது போகவேண்டும். பூர்வ காலங்களில் கம்ஸாதிகளால் இம்மாதிரி உபத்ரவங்கள் ஸம்பவித்த பொழுது, சிலர்,

“ தே பீடிதா நிவிவிஶு: குருபாஞ்சாலகேகயாந் ”

என்று அப்பீடையை ஸஹிக்கமாட்டாமல் தேசாந்தரம் ஓடினார்களென்றும், மற்றும் சிலர், அதிமாத்ரம் தீரர்களாய்,

“ ஏகே தமநுருந்தாநா ஜ்ஞாதய: பர்யுபாஸதே ”

என்று ஹ்ருதயத்தில் நிர்வேதத்தை அடைந்தவர்களாய்க் கம்ஸாதிகளை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு அவர்களுடைய இஷ்டப்படி நடந்து வந்தார்களென்றும் நாம் புராணங்களிலிருந்து அறிகிறோம். இப்பொழுது நாம் ஓடுவதற்குத் தேசாந்தரம் இல்லை. வேறு என்ன செய்யப் போகிறோமோ வென்பதை இப்பொழுது யார் சொல்லக்கூடும்?

இதைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிக உக்ரமான அதர்மங்களும் சீக்ரத்திலேயே நம்மைப் பாதிக்குமென்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. இப்பொழுது தேசாந்தரங்களில் மிகவும் ஆச்சர்யகரங்களான மனோபாவங்கள் காட்டாற்று ப்ரவாஹம் போலப் பரவி வருகின்றன. ஸ்த்ரீ புமாங்கள் பரஸ்பரம் விவாஹம் செய்துகொண்டு ஒரு விதமான வ்ரதத்துடன் வர்த்தித்து வரவேண்டும் என்பது முதலான நியமங்களெல்லாம் யுக்திக்கு விருத்தங்களாக இருக்கின்றனவாம்; எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் இச்சை ப்ரகாரம், யாவத் த்ருப்தி, ப்ரஜோத்பத்திக்கு இடமில்லாமல், இஷ்டப்பட்ட ஜனங்களுடன் விஹரித்து விட்டு, பிறகு ஸந்ததி அபிவ்ருத்தியில் அபிலாஷை தோன்றினால், அப்பொழுது இஷ்டப்பட்ட ஒரு ஜனத்தை விவாஹம் செய்துகொண்டு, பதி பத்நிகளாக, இஷ்டமிருக்கும் வரையில், வர்த்தித்து வருவதே யுக்தி ஸஹமாம். இத்யாதியான விசித்ரங்களான எண்ணங்கள், தேசாந்தரங்களில், அநேக வித்வஜ்ஜனங்களுடைய மனஸ்ஸில் கூட ஸ்வல்ப காலமாக த்ருடமாய் உதித்து வருகின்றன. சீக்ரத்திலேயே அந்த எண்ணங்கள் ஸார்வஜநீனமாக அநுஷ்டானத்திலும் வந்துவிடலாம். தேசாந்தர ஆசாரங்களைப் பார்த்து நமது ஆசாரங்களைச் சீர்திருத்தம் செய்ய ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள நமது பெரியோர்களும் எவ்வித விளம்பமுமின்றிக்கே நமது தேசத்திலும் அதை அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர முயல்வார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. அந்த அநுஷ்டானத்தில் அருசி கொண்டிருக்கும் மற்ற ஜனங்களையும் சட்ட மூலமாகப் பலாத்கரித்து அதில் அவர்களை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கவும் அவர்கள் முயல்வார்கள். இம்மாதிரியான அவஸ்தையின் நடுவில் வஸித்து வருவதைக் காட்டிலும், தீயின் மத்பத்தில் வஸித்து வருவது ஸாத்யமானால் அது பல மடங்கு ஸுகாவஹமாகுமென்று நாம் ஏன் சொல்லக்கூடாது?

இவ்விதம் அதர்மங்களை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்க ப்ரயத்நப்படும் நமது ஜனங்களிடம் நாம் எவ்வித த்வேஷ புத்தியையும் கொண்டாடுகிறோமில்லை. அவர்களுடைய ஆர்ஜவத்தைப்பற்றி நமக்கு ஒருவித சங்கையுமில்லை. 'அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி முடிவில் ஜநத்துக்கு அஹிதமாகப் பரிணமிக்கின்றதே! அறிவுள்ளவர்களாக இருக்கையிலும் இதை அவர்கள் அறிய

வில்லையே!' என்று மாத்ரம் நாம் சோகிக்கிறோம். அதுவும் நமது கர்ம கதியே. வஸ்துக்களின் ப்ராதிகூல்யங்களும் அல்பாநுகூல்யங்களும் அவரவர்களது கர்மாநுரூபமாக வன்றோ நடவாநிற்கின்றன ?

* * * * *

நமது ஆசாரங்களின் நாசம்

சென்ற ஸஞ்சிகையில், நமக்கு அஸாதாரணங்களாயிருக்கும் ஸதாசாரங்களெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நஷ்டங்களாகி வருகின்றனவென்றும், அவைகளின் ஸ்தாநத்தில் புதியவைகளும் ஜுகுப்ஸாவஹங்களுமான தேசாந்தரீய ஆசாரங்கள் வ்யாபித்து வருகின்றனவென்றும், இந்த வ்யாப்தி மேன்மேல் வ்ருத்தியாகும் பக்ஷத்தில் அது பெருத்த தீமைகளுக்குக் காரணமாகுமாதலால் அதைத் தடுப்பதற்கு உபாயமொன்றுமில்லையா வென்றும் நாம் சோகித்து எழுதியிருந்தோம். நமது ஆசாரங்கள் எவ்வளவு தூரம் லுப்தங்களாகி விட்டனவென்பது, பத்தநங்களில் உயர்ந்த அதிகாரங்களைப் பெற்று மற்றவர்களால் அபர்யநுயோஜ்யர்களாயிருக்கும் ப்ரபுக்களுடைய அநுஷ்டானங்களையும், பாஷாந்தராப்யாஸத்திற்காக மாதா பிதாக்களிருக்கும் இடத்தை விட்டு தேசாந்தரஸ்தர்களால் நடத்தப்பட்டுவரும் பாடசாலைகளில் அந்தத் தேசாந்தரஸ்தர்களுடையப் பராமர்சத்திற்கு உட்பட்டுக் கல்வி கற்று வரும் நமது பாலர்களுடைய நடவடிக்கைகளையும் பாராதவர்களுக்கு நன்கு புலப்படமாட்டாது. நடை உடை பாவனை இவை ஒவ்வொன்றிலும் நமது ஜாதியர்கள் தேசாந்தரீயர்களுடைய ஆசாரங்களையே பூர்ணமாகப் பரிக்ரஹித்துவிட்டார்கள். ப்ரத்யக்ஷத்தில் அசுத்தமாயும் தேஹத்தின் ஆரோக்யத்திற்கு அத்யந்தம் பாதகமாயும் இருக்கும் துராசாரங்கள் கூட அவர்களுக்கு அதி போக்யங்களாகிவிட்டன. ஜகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள தர்மங்களுடன் கூடியிருந்தால் மாத்ரம் அது அது சோபையுடன் ப்ரகாசிக்கின்றது, செழிப்புடன் வளர்ந்தும் வருகின்றது; தனக்கு இயற்கையல்லாத வேறு தர்மங்களை ஏறிட்டுக்கொள்ளும் பொருள்களெல்லாம் குத்ஸிதங்களாகவும் க்ஷயிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவையாகவுமே காணப்படுகின்றன. நமது விஷயத்தில் மாத்ரம் இந்த ந்யாயம் விலக்காகுமோ? இப்பொழுது பரவி வரும் இந்தத் துராசாரங்களைத் தடுக்க ப்ரயத்நப்படாமல் நாம் உதாஸீநர்களாக இருந்து விட்டால், ஸ்வல்ப காலத்தில் நாம் எல்லாரும் ஒளி குன்றி விவேகிகளின் தன்மையையே இழந்துவிடுவோமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நாம் செய்யவேண்டியது யாது? மிகவும் பயங்கரமாய் அடக்கக்கூடாத வேகத்துடன் வெள்ளம் பெருகி வரும்பொழுது நாம் நமது யாவத் ஸொத்தையும் ஸம்ரக்ஷித்துக் கொள்வது என்பது ஸாத்யமில்லை; முக்யமான சில அம்சங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ப்ரயத்நப்படுவதே புத்திமத் க்ருத்யமாகும். அதுபோல, இப்பொழுது உத்பதத்தில் போயிருக்கும் எல்லாரையும் ஸந்மார்க்கத்துக்குத் திருப்புவது என்பது ஸாத்யமில்லாத கார்யம். அதிகாரத்தில் இருக்கும் லௌகிக ப்ரபுக்களை அவர்கள் போகும் வழியிலிருந்து திருப்ப ப்ரயத்நப்படுவது பரிஹாஸாஸ்பதமாகுமன்றோ? வயது முதிர்ந்தவர்களை விட்டுவிட்டு, இன்னும் காடிந்யத்தை அடையாமல் ம்ருதுவாக இருக்கும் புத்தியை யுடைய பாலர்களிடம் நாம் பரிச்ரமப்பட்டால், ஒரு கால் அந்தப் பரிச்ரமம் ப்ரயோஜநப் பட்டாலும் படலாம். பால்யத்திற் செய்யப்படும் பயிற்சியே பெரும்பாலும் வயது முதிர்ந்த பிறகும் அநுவர்த்திக்குமாகையால், நமது பரிச்ரமத்தின் பலமும் ஒருவித ஸ்தைர்யத்தை அடைந்து வருத்தியையும் அடையக் கூடும். ஆகையால், நமது ஆசாரங்களில் விச்வாஸத்தை உடைய பெரியோர்களெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து, நமது பாலர்கள் படிக்குமிடம் போய் அவர்களுடைய வித்யாப்யாஸத்திற்கு எவ்வித இடைஞ்சலு மின்றிக்கே அவர்களுடையப் பராமர்சத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்கு உரிய ஸதாசாரப் பயிற்சிச் சாலைகளை ஏற்படுத்தி, அநுஷ்டாந முகத்தாலும் உபதேச முகத்தாலும் அவர்களுக்கு ஸதாசாரங்களைப் பழக்கி வைக்க ப்ரயத்நப்படுவதே நாம் இப்பொழுது செய்ய வேண்டிய முக்ய கார்ய மென்று நாம் நினைக்கிறோம். அப்படி ப்ரயத்நப்பட்டால், நமது ஆசாரங்கள் சிற்சில விடங்களிலாவது பீஜ பூதங்களாக ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டு வரும். நாம் நமது தத்வார்த்தத்தை இழந்தாலும் இழக்கலாம்; நமது ஸதாசாரங்களை இழக்க ஸர்வதா அநர்ஹர்களே என்பது நம்முடைய நம்பிக்கை.

ஸதா³சாரவிஹீநாநாம் தபோயஜ்ஞ: கிம் கரிஷ்யதி ।
[illegible] ॥

பாத்³மோத்தரே ஸுத³ர்ஶநாராத⁴நாத்⁴யாயே
“ஏவம் த்³வாத³ஶாரம் சக்ரம் ஸம்ஸ்தா²பயேத்³ பு³த⁴: ।
அதா²ஷ்டாரம் ஷட³ரம் வா மஹாமுநே ॥
ஸம்ஸ்தா²ப்ய விதி⁴வத்³ ப்³ரஹ்மந் கும்பை⁴ர் த்³வாத³ஶபி⁴: க்ரமாத் ।
ஆப்யாயஸ்வ ஸமேது தே விஶ்வ இதி க்ஷீரேண ஸ்நாபயேத் ॥
த³தி⁴க்ராவ்ணேதி த³த்⁴நா து ஸ்நாபயேத் ।
க்⁴ருதம் மிமிக்ஷ இத்யேந க்⁴ருதேநைவாபிஷேசயேத் ॥
மது⁴வாதா ருதேத்யுக்த்வா மது⁴நா ஸ்நாபயேத்³ பு³த⁴: ।

பாத்மோத்தர மென்கிற பாஞ்சராத்ர க்ரந்தத்தில் ஸுதர்சநத்தினுடைய ஆராதந ப்ரகரணத்தில் “ஓ! மஹர்ஷியே! 12-ஆரங்களை உடையதாகவாவது, 8-ஆரங்களை உடையதாகவாவது, 6-ஆரங்களை உடையதாகவாவது, சக்ராயுதத்தைக் கீழ்ச்சொன்னபடி ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஸ்தாபநம் செய்யவேண்டியது. பிறகு முன்போல, சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியே 12-கலசங்களையும் க்ரமமாக ஸ்தாபநம் பண்ணி ‘ஆப்யாயஸ்வ ஸமேது தே விஶ்வ:’ என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லிப் பாலினால் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டியது. ‘த³தி⁴க்ராவ்ணோ’ என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லித் தயிரினால் அபிஷேகம் செய்யவேண்டியது. பின்பு, ‘க்⁴ருதம் மிமிக்ஷே’ என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி நெய்யினாலும், ‘மது⁴வாதா ருதாயதே’ என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லித் தேனினாலும், ‘ஸ்வாது³: பவஸ்வ’ என்னும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் கருப்பஞ் சாற்றினாலும், ‘பவித்ரவந்த:’ என்கிற மந்த்ரத்தினால் பஞ்சகவ்யத்தினாலும் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டிய தென்றிருக்கிறது. [ஆக இந்த ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர க்ரந்தங்களிலிருக்கிற வாக்யங்களில் கீழே சொல்லப்பட்ட வேதவாக்யங்களை யெடுத்து ஸ்ரீ சக்ராயுதாழ்வானுடைய திருமஞ்சநாதி கார்யங்களில் உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதால் அடி வேதவாக்யங்கள் யாவும் ஸுதர்சந விஷயங்கள் என்று அபிப்ராயம்.]

‘ஸஹஸ்ராரஸ் ஸப்ரதா’ என்று தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிற ப்ராஹ்ம ஸூக்தமானது வேறு க்ரந்தங்களிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்லி, மேல்,

யத்ரோத்பந்நா: க்ரதவ: க்ஷேத்ரே சைத்யக்ஷேத்ரே ச தத்ர து ॥

பவித்ரீக்ருத்ய ஸம்பூஜ்ய ஸர்வதோ ஹோமயேத் ”

இதி ।

ப்ரஹ்மஸூக்தஸ்யாத்ர ப்ராதுர்ப்பாவாதாரம் த்ருஷ்டம், யதா ஶ்ரீ விஷ்ணு தத்வே

“ திவ்யாந்தரிக்ஷபௌமாநாம் உத்பாதாநாம் ப்ரஶாந்தயே ।

ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹுயாதாஜ்யம் பௌருஷே ஸூக்தே ஶதம் ஶதம் ॥

ஸஹஸ்ரஶீர்ஷேத்யாத்யைஶ்சதுர்ப்பிஶ்ச ஶதம் ததி ।

தக்ஷிணே து ஹஜேத்யாத்யைஶ்சதுர்ப்பிஶ்சாபி தண்டுலை: ॥”

இதி । ததாத்ர

‘யதா விஷ்ணுதத்வே’ என்று தொடங்கி இதற்கு உதாஹரணம் காட்டுகிறார். * அபசகுநங்கள், திவ்யமென்றும் ஆந்தரிக்ஷமென்றும் பௌமமென்றும் மூன்று வகைகளாக இருக்கின்றன. அவற்றுள் திவ்யமாவது:—இரவில் இந்த்ரனுடைய தநுஸ்ஸைப் பார்ப்பது முதலியவை. ஆந்தரிக்ஷமாவது:—கழுகு சாகுருவி முதலிய கெட்ட பக்ஷிகள் ஆகாயத்தில் தோன்றுவது. பௌமமாவது:—பூமி அசைவதும், நாய் நரி முதலியவை ஊளையிடுவதும் பிறவுமாம். இப்படிப்பட்ட அபசகுநங்கள் ஸம்பவித்தால் அவ்விடத்திலிருக்கிற ப்ராணிகளுக்கு ஆபத் உண்டாகும் என்பது ஸூசகம். அவ்வாபத்துக்கள் வாராமலிருப்பதற்காக புருஷ ஸூக்தத்தில் ஒவ்வொரு ருக்குக்கும் நூறு தடவை நெய்யினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ‘ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா’ என்பது முதலான நான்கு ருக்குக்களினால் நூறு தடவை தயிரினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ‘தக்ஷிணே து ஹஜே’ என்கிற முதலான நான்குருக்குக்களினால் அரிசியைக் கொண்டு நூறு ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறது. அப்படியே மற்றொரு இடத்திலும் ‘ப்ரதத்ம்மிரம்’ என்றும், ‘ஶிவாஶீஷம்’ என்றும், ‘ப்ரஹ்மஸூக்தம்’ என்றும் சொல்லப்படுகிற மந்த்ரங்களையும், அப்படியே விஷ்ணுவைச் சொல்லுகிற புருஷ ஸூக்தத்தையும், மற்றும் மங்களத்தைச் சொல்லுகிற ஸூக்தங்

* ஶ்ரீபாரதம் ஸபா பர்வம் சிசுபால வத ப்ரகரணத்தில் இதனைப் பரக்கக் காணலாம்.

“ ப்ரதத்ம்மிரம் ஶிவாஶீஷம் ப்ரஹ்மஸூக்தம் ததைவ ச ।

வைஷ்ணவம் பௌருஷம் சைவ ததா ஸம்மங்கலவாசகம் ॥”

இதி । ப்ரஹ்மஸூக்தமிதி ஸஹஸ்ரஶீர்ஷேத்யாதிகமஷ்டர்சம் உச்யதே । அதோ நாராயணோபநிஷதாதிஷு உக்தாநாம் மந்த்ராணாம் ப்ரஜாபதேரிவ மந்த்ரத்வம் ஸித்தம் । விதாநாந்தரோக்தாநாம் மந்த்ராணாம் வ்ரதஸூக்தாதிவத் ஸம்ப்ரதாயாத் பூர்ணபாடத்வம் ஸித்தம் । யதோக்தம் பாஞ்சராத்ரே

“ ஸர்வாஶ்ரமேஷு ஸர்வேஷாம் ப்ராஹ்மணாநாம் விஶேஷத: ।

விதிநா வைஷ்ணவம் ஸூக்தம் யாஜும் ஹி ஶ்ருதிசோதிதம் ॥

தக்ஷிணே து ஹஜே விப்ரா பிஹ்ருயாதே ஸுதப்ருதம் ।

ஸர்வேஷு பிஹ்ருயாத்யம்பதி வேதவிதோ விது: ॥ ”

களையும் சொல்லி ஹோமம் செய்ய வேண்டு மென்றிருக்கிறது. * ‘ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா’ என்று தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிற எட்டு ருக்குக்களுக்கும் ‘ப்ரஹ்மஸூக்தம்’ என்று பெயர். ஆகையால், ‘ப்ரஜாபதே’ என்பது முதலான மந்த்ரங்களைப்போல இங்குச் சொல்லப்படுகிற இந்த மந்த்ரங்களும் வேதங்களே என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. கிலங்களாக (இந்த வாக்யமானது இந்த வேதத்தில் இந்த இடத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாததாக) இருக்கிற இந்த மந்த்ரங்களுக்கும் ‘வ்ரதஸூக்தம்’, ‘ஸுபர்ணஸூக்தம்’ முதலானவைகளுக்குப் போல அந்தந்த உபதேச பரம்பரையை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு பூர்ண பாடத்வமும் ஸித்திக்கிறது.

இப்படி, கீழே சொல்லப்பட்ட வேதவாக்யங்களுக்கு ப்ரமாணங்களாக ஶ்ரீபாஞ்சராத்ர வசநங்களை உதாஹரித்துவிட்டு, தப்த சக்ராங்க விஷயத்திலும் ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணங்களான ஶ்ரீபாஞ்சராத்ர வசநங்களையும், மற்றும் மஹர்ஷிகளால் அருளிச்

* எந்த இடத்தில் ஹோம த்ரவ்யம் இன்னதென்று குறிப்பிடப்படவில்லையோ அங்கு நெய்யினால் ஹோமம் செய்ய வேண்டியது.

“ஏவம் ச மஹோபநிஷதி ப்ரோக்தம் சக்ராதிதாரணம் ॥
ததைவ ஸாம்நி யஜுஷி ருசி ப்ரோக்தம் ஶுபாநநே ॥”

“ப்ரதே விஷ்ணோர்ஜ்வலதக்ரே பவித்ரே
ஜந்மாம்ஹோஸிம் தப்தம் சைவ அக்ஷுண்ணம் உக்ர: ।
ஶுபே பாஹ்வோர்த்வயோர்த்ருதம் புராணா
ஸம்ஸாரஸ்யைதே தாரகாஸ்துபயந்தி ॥”

“ஆரணம் பவித்ரம் விததம் புராணம் ஸாத்யம் ஶுபம் ।
தேந அக்ஷ்ணா ஸந்தப்தாஸ்தேஷு: பாதகாம்பாயிநம் ॥”

“பவித்ரம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய ஜகத்வந்த்யம் ஹரேஸ்ஸதா ।

செய்யப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகளையும் ‘பாத்மத்தில் உத்தரகண்டத்தில் மூப்பதாவது அத்யாயத்தில்’ என்று தொடங்கி உதாஹரிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மசர்யம் முதலான ஆச்ரமங்களையுடைய மற்றவர்களாலும், முக்யமாக ப்ராஹ்மணர்களாலும் சக்ராங்கநம் அவச்யம் செய்துகொள்ளப்பட வேண்டுமென்று விதித்திருப்பதால், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற க்ரமமாக விஷ்ணுவினுடைய சக்ராயுதத்தினால் அங்கநமானது தரிக்கப்படவேண்டியது. ப்ராஹ்மணன் வலது கையில் சக்ராயுதத்தையும், இடது கையில் சங்கத்தையும் தரிக்கவேண்டியதென்று வேதமறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படியே மஹோபநிஷத்திலும் சக்ராதிகளைத் தரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! அழகான முகத்தை உடையவளே! அப்படியே ஸாம வேதத்திலும் யஜுர்வேதத்திலும் ருக் வேதத்திலும் தப்த சக்ராதிகளைத் தரிக்கவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பாத்ம ஸம்ஹிதையில் இங்கு உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற ‘ப்ரதேவிஷ்ணோ’ என்கிற வாக்யமானது ருக் வேதத்தில் பாஷ்கல ஸம்ஹிதையில் இருப்பதாகக் கீழே வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல்: பவித்ரம்—பரிசுத்தமாயும், விததம்—கீர்த்தியினால் எங்கும் வ்யாபித்ததாயும், புராணம்—அநாதியாயும், ஸாத்யம்—வேதவாக்யங்களினால் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டதாயும், ஶுபம்—க்ஷேமங்களைத் தருகிறதாயும், யத் ஆரணம்—யாதொரு சக்ராயுதமானது, அஸ்தி—இருக்கிறதோ, [மேலே ‘தேந’ என்றிருப்பதை அநுஸரித்து ‘யத்’ என்கிற பதமும், அந்வயத்துக்காக

தேநாதப்ததநுர்யேஷாம் தே ந யாந்தி பரம் பதம் ॥”

“பவித்ரம் ஆரணம் நேமிஶ்சக்ரம் ஸுதர்ஶநம் ।
ஸஹஸ்ராரம் ப்ரக்ரதவம் லோகதாரம் ஹைமஜம் ॥
நாமாநி விஷ்ணுசக்ரஸ்ய பர்யாயேண நிபோத மே ।
புநாநேந வஹ்நிதப்தேந ப்ரஹ்மம்ஸ்தேந புநீஹி ந: ॥
[யத்தே அர்சிஷ்யக்நே பவித்ரம் தேந புநீஹி ந: ।]
தஸ்மாதேவ விப்ரவர்யா: ஶங்கசக்ராதிஹேதய: ।
ப்ராஹ்மணாநாம் விஶேஷேண வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷத: ॥”

இதி । ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதௌ

“ஸுவர்ணம் ததா சக்ராங்கிதம் தாரயதே நர: ।
தேந தஸ்யாஶுபம் நஶ்யேத் ஜந்மாஹோந்தே ப்ரஜாயதே ॥”

இதி । ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதௌ

‘அஸ்தி’ என்கிற க்ரியாபதமும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.] தேந—அந்தச் சக்ராயுதத்தினால், யேஷாம்—எந்த மனிதர்களுடைய, தநூ:—சரீரமானது, அதப்தா—தாப முத்ரையாக அடையாளம் பண்ணப்படாமல் இருக்கிறதோ, தே—அந்த மனிதர்கள், பரம்—உயர்ந்ததான, பதம்—ஸ்தாநத்தை (மோக்ஷத்தை), ந யாந்தி—அடைகிறார்களில்லை.

‘பவித்ரம்’ என்று தொடங்கி ஒன்பது சப்தங்களும் விஷ்ணுவினுடைய சக்ராயுதத்திற்குப் பர்யாய நாமங்களென்று நீ என்னிடம் தெரிந்துகொள். ப்ரஹ்மந்—ஓ ப்ராஹ்மணே!, புநாநேந—தரிப்பவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்குகிறதாயும், வஹ்நிதப்தேந—அக்கியினால் தபிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற, தேந—உன்னுடைய சக்ராயுதத்தினால், ந:—எங்களை, புநீஹி—சுத்தர்களாகச் செய்.

அக்நே!—ஓ அக்கியே!, தே—உன்னுடைய, அர்சிஷி—ஜ்வாலைகளோடு சேர்ந்திருப்பதான, யத்—யாதொரு, பவித்ரம்—சக்ராயுதமானது, அஸ்தி—இருக்கிறதோ, தேந—அந்தச் சக்ராயுதத்தினால், ந:—எங்களை, புநீஹி—பரிசுத்தமாகச்செய், தஸ்மாதேவ—ஆகையினாலே, ஶங்கசக்ராதிஹேதய:—சங்கம் சக்

" வஸ்த்ராதிகம் ஸர்வம் ம்ருண்மயாகரணாநி ச ।
அங்கயேத் ஸர்வ சக்ராத்யைர் ஸர்வமாயுதம் வைஷ்ணவம் ॥
த ஏவ யேநாங்கிதாநி யாநி ஹரிப்ரியம் ।
தாவயேத் சக்ராத்யைஸ் ததா ஸ்ரீம் சக்ராத்யாயுதம் ॥ "

உதி । யமஸ்ம்ருதௌ

" உபவீதம் ஶிகாபந்தம் சக்ராத்யாயுதலாஞ்சனம் "

உதத்ராதி । ஶங்கஸ்ம்ருதௌ

" உபவீதாதிவத்தார்யாஶ்ஶங்க சக்ராதயஸ்ததா ।
ப்ராஹ்மணஸ்ய விஶேஷேண வைஷ்ணவஸ்ய விஶேஷத: ॥ "

உதி। வ்ருத்தபராஶரஸ்ம்ருதௌ

" அக்நிநைவ து ஸம்யுக்தம் சக்ராயுத வைஷ்ணவ: ।
தாரயேத் ஸர்வவர்ணாநாம் ஹரிஸாலோக்யஸித்தயே ॥ "

உதி । ஹாரீதஸ்ம்ருதௌ

" வ்ருத்தஶங்க சக்ராதிஹேதிபிர்மந்த்ரைஸ்ஸஹ ।
தக்ஷிணே து புஜே சக்ரம் வாமே ஶங்கமேவ ச ।

ரம் முதலான ஆயுதங்கள், விதிவத்—சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற க்ரமமாக, ஸர்வை:—எல்லா மனிதராலும் தரிக்கப்படவேண்டியவை. அவர்களுக்குள் முக்யமாக ப்ராஹ்மணர்களும், அவர்களுக்குள்ளும் முக்யமாக வைஷ்ணவர்களும் சக்ராதிகளை அவச்யம் தரித்துக்கொள்ள வேண்டியது. 'உதி' என்கிற பதம், இந்த ப்ரகரணத்தின் முடிவைக் குறிக்கிறது.

வ்ருத்த மநு ஸ்ம்ருதியில், மனிதன் (எந்தக் காரணத்தினுல்) ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையும் அப்படியே சக்ராயுதத்தையும் எப்பொழுதும் தரிக்கிருனே, அதனுலேயே அவனுக்கு அமங்களங்கள் நசித்து மங்களங்கள் வ்ருத்தி யடைகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியில், பசு புத்ராதிகளுக்கும், மற்றும் வீட்டிலிருக்கிற உபகரணங்களுக்கும் (பாத்ரங்கள்), சங்கம் சக்ரம் இவைகளினுல்

மத்யே ச பாஹ்வோர்வை கதாம் ஹ்ருதயே நந்தகம் ததா ।
ஶிரஸி தூ ததா ஶார்ங்கம் ஶங்கபாபஹரம் ததா ॥
ஸர்வம் தாரயேத் காயே வைஷ்ணவீ கருணாத்மகா ।
வ்யாஸம் வைஷ்ணவம் தத் தாரயேத் ஸ்ரீஸாரூப்யஸித்தயே ॥
தாரயேத் ஸர்வதா வைஷ்ணவ: ஸர்வபாபஹராய வை ।
கேஶவாதி நாமபி: சக்ர ஶங்கயோ: பாஹுமூலயோ: ॥
யாவஜ்ஜீவம் தாரயேத் சக்ரம் து யாவஜ்ஜீவம் ॥ "
" வைஷ்ணவாநாம் து மந்த்ராணாம் வ்யாஸம் சக்ராங்கிதே ।

அடையாளம் பண்ணவேண்டும்; அவைகளுக்கு விஷ்ணுவின் பெயர்களையும் வைக்க வேண்டும்; உட்காரக்கூடிய ஆஸனப்பலகை முதலியவைகளையும், படுக்கைகளையும், கால் வைத்து நடக்கக் கூடிய இடங்களையும் சங்க சக்ரங்களால் முத்ரை இடக்கூடாது; வயல் நடுவில் சக்ராயுதம் போல் அடையாளம் பண்ணப்பட்ட கல்லை நட்டுவைக்க வேண்டும் என்றிருக்கிறது.

யம ஸ்ம்ருதியில், ப்ராஹ்மணன் யஜ்ஞோபவீதம் தரிப்பதையும், தலையில் குடுமி வைத்து முடிந்து கொள்வதையும், தோள்களில் சங்கம் சக்ரம் இவைகளைத் தரிப்பதையும் செய்யவேணு மென்றிருக்கிறது.

சங்க ஸ்ம்ருதியில், ப்ராஹ்மணன் அவச்யமாக யஜ்ஞோபவீதாதிகளைத் தரிப்பது போல, சங்கம் சக்ரம் முதலானவைகளையும் முக்யமாய்த் தரிக்கவேண்டும். அவர்களுக்குள்ளும் வைஷ்ணவன் முக்யமாக சங்க சக்ர தாரணம் பண்ணவேண்டு மென்றிருக்கிறது.

வ்ருத்த பராசர ஸ்ம்ருதியில், வைஷ்ணவனுனவன் அக்நியோடு ஸம்யுக்தமான சக்ராயுதத்தை எடுத்து விஷ்ணுவோடு ஸாலோக்யத்தை அடைய வேண்டியதற்காக எல்லா ஜாதிகளுக்கும் அங்கநம் (அடையாளம்) பண்ணவேண்டு மென்றிருக்கிறது.

ஹாரீத ஸ்ம்ருதியில், அக்நியினுல் தபிக்கப்பட்டதான சங்கம் சக்ரம் முதலான ஆயுதங்களினுல் அந்தந்த மந்த்ரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, வலது புஜத்தில் சக்ராயுதத்தையும், இடது புஜத்தில் சங்கத்தையும், பாஹுக்களின் நடுவில் கதையையும், மார்பில் நந்தகம் என்னும் கத்தியையும், சிரஸ்ஸில் பாபங்களைப் போக்குகிறதான சார்ங்கத்தையும் அடையாளமாகத் தரிக்கவேண்டியது. இப்படி, விஷ்ணுவின் தாஸன் என்பதற்கு அடையாளமாயும் ஸர்வ பாபங்களையும் போக்குகிறதுமான தாபம் என் [illegible] செய்யவேண்டியது. வைஷ்ணவமான ஐந்து ஸம்ஸ்

[illegible] ॥"

"[illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible] ।

[illegible] ॥"

காரங்களுக்குள் தாப ஸம்ஸ்காரமே ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனிதன், தாப ஸம்ஸ்காரத்தை மட்டும் செய்துகொண்டதினாலும் பரிசுத்தி அடைந்துவிடுகிறான்.

சில மஹாத்மாக்கள் அக்நியினால் தபிக்கப்பட்ட சங்கம் சக்ரம் இரண்டையும் கைகளின் அடிப்பாகத்தில் தரிக்கிறார்கள். விஷ்ணுவின் ஆயுதங்களுக்குள் சக்ராயுதமானது ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் சக்ராயுதம் ஒன்றையுமே தரிக்கலாம். வித்வானானவன் அக்நியினால் தபிக்கப்பட்ட அந்தச் சக்ராயுதத்தினாலேயே பாஹு மூலத்தில் அடையாளம் பண்ணவேண்டும். மனிதன் சக்ராயுதத்தினால் அடையாளம் பண்ணிக்கொள்ளாமல், எந்த இஷ்டம் (யாகம்) பூர்த்தம் (குளம் வெட்டுவது) முதலிய கர்மாக்களைச் செய்கிறானோ அவைகள் எல்லாம் பயனற்றவையாகவே ஆகின்றன. சக்ராயுதத்தைத் தரிக்காத ப்ராஹ்மணன் ஸர்வ கர்மாக்களிலும் தூஷிக்கப்பட்டவனாய் அவைஷ்ணவனாய் நரகத்தை அடைகிறான். எந்த மனிதன் சக்ரம் சங்கம் முதலானவைகளுடைய அடையாள மில்லாதவனும், ஆகையினாலே பாபங்களை உடையவனும், ப்ராக்ருதனாய் [அதாவது: ஆத்ம ரக்ஷணத்தில் கவலையில்லாதே ப்ரக்ருதிபரிணாமமான தேஹத்தையே அபிமானித்துப் போருமவனாய்] இருக்கிறானோ, அவைஷ்ணவனான அவனைச் சண்டாளனைப்போல் விலக்கிவிடவேண்டும். [வைதிக கார்யங்களில் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று அபிப்ராயம்.

ஆகையால், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட க்ரமங்களினால் அக்நியினால் தபிக்கப்பட்டதான சக்ராயுதத்தை ப்ராஹ்மணன் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். இந்தத் தப்த சக்ராயுதத்தைத் தரிப்பதானது ப்ரஹ்மசர்யம் முதலான எல்லா ஆச்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஆவச்யகமென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

186799

ஸ்திரீகள் விரும்புவது அழகிய வஸ்துக்களே.

'ஸ்ரீமதி' பத்திராதிபர்.

மிஸஸ். அன்னா சண்டி எம்.ஏ. (ஆனர்ஸ்.)

எழுதுவதாவது.

"தங்களுடைய லோத்ராவை நான் உபயோகித்தேன். சூதகக் கோளாறுகள் எல்லாவற்றிற்கும் அது சிறந்த ஔஷதமென அறிந்து கொண்டேன். அது இனிப்பாகவும் உணவுபோலு மிருப்பது அதை உபயோகிப்பதில் அதிக மகிழ்ச்சியையுண்டுபண்ணுகிறது"

உங்களுடைய மருந்து வியாபாரிகளைக்கேளுங்கள். அல்லது கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதுங்கள்.

கேஸரீ குடீரம்,
இந்திய மருந்து வியாபாரிகள்,
எழும்பூர், சென்னை.

மெடல்கள் பெற்றதும், ரிஜிஸ்டர் நெ. 329, உன்னதமான,

எப்பொழுதும்

C. B. S. ராவின் சர்பத்துகளையே

உபயோகியுங்கள்.

குளிர்ச்சியையும், மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்கக்கூடியது. உண்மையானது. உத்திரவாதமுள்ளது.

நன்னாரிவேர் புட்டி ரூ. 1—8	லெமன்	,,	,, 1—8	பாதாமி ரூபா
அனுசி ,, ,, 1—8	ரோஜா	,,	,, 1—12	1—12.

குழந்தைகளுக்கான கைகண்ட மருந்துகள்.

கோரோஜனை மாத்திரை (100 கொண்ட) புட்டி 1-க்கு 12 அணா.
கஸ்தூரி மாத்திரை ,, ,, 8 அணா.

வியாபாரிகளுக்கும் தக்க கமிஷன் உண்டு.

தயாரிப்பவர்:—

C. B. ஸ்ரீனிவாச ராவ், ஆயுர்வேத வைத்யர்,
92, வெங்கடாசல முதலி தெரு; மீர்சாகிப்பேட்டை,
ராயப்பேட்டை. P. O, மதராஸ்.

உங்கள் ஆரோக்யத்திற்குற்ற தோழன்

அமிருதாஞ்சனம்.

கீழ்க்கண்ட வியாதிகளுக்கு ஆச்சர்ய நிவாரணி.

தலைவலி	இருமல்
நரம்புவலி	ஜலிப்பு
முதுகுவலி	நெருப்புக்காயம்
இடுப்புவலி	காயங்கள்
கீல்வாயுவு	சுளுக்குகள்

மற்றுமுள்ள வலிகளுக்கும் நோவுகளுக்கும்.

அமிருதாஞ்சனம் டிபோ,

பம்பாய் மதராஸ்.

இது, சென்னை சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,
சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை காரியதரிசியால் வெளியிடப்படுவது.